

Levon

อันธพาล แห่งตระกูลเคานต์

백작가의 망나니가 되었다

7

Yu Ryeo-Han (유려한)
เชียน

ATIMA
เมจา

15014 ล็องกรอนท์ฮัสตัน

อัมพาลแห่งตระกูลเคนต์ 7

백작가의 망나니가 되었다

Levon

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   LEVON Publishing

백작가의 망나니가 되었다

Copyright © 유려한 (Yu Ryeo-Han), 2022

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Chunggeoram, Korea

This Thai language edition was published

by Amarin Corporations Public Company Limited in 2026

by arrangement with Chunggeoram through IP PRIME, Buncheon, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9048-3

เผยแพร่ครั้งแรก เมษายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศราวุฒิ บุญนิล

บรรณาธิการภาษาเกาหลี ลิปปร สนิธิ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ Miami

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์, ศุภิสรา เล็กเลิศ

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร ฌปภัช, ปริญดา สร้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อไม่มีราอน การรับมือกับ*ครึ่งมังกรผู้คลุ้มคลั่ง* ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เคลและพันธมิตร ไม่ว่าจะเป็น ชเวฮัน แมรี โรชาลีน หรือกระทั่งลือกต่างต้องร่วมมือกันเพื่อเอาชนะให้ได้ ทว่าขนาดโล่ที่ได้ชื่อว่าแข็งแกร่งที่สุดยังพังทลายลง หนทางเดียวที่เหลืออยู่คือเคลต้องเสียสละตัวเองตามคำขอของหินกรวดยักษ์ผู้นำห้วนเกรง

ความสูญเสียในศึกครั้งสุดท้ายที่หุบเขามรณะนั้นมีมากเกินไป ส่งผลให้เคลตกอยู่ในสภาวะที่เป็นอันตรายถึงชีวิต เขาจึงจำเป็นต้องทำตามคำแนะนำของเอลฮาเบน ไม่เช่นนั้นเขาอาจจะมีชีวิตรอดไม่ได้ถึงสามวันด้วยซ้ำ ขณะเดียวกันราอนที่อยู่ในช่วงเจริญเติบโตระยะแรกก็ต้องเผชิญความท้าทายในจิตใจของตนเอง มันจะสามารถก้าวข้ามไปได้หรือไม่

หากพร้อมจะพบกับความตื่นเต้นแล้ว ขอเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลย!

Levon

ข้อความ จากนักเขียน

สูดกลิ่นหอมของดอกไม้ที่กำลังผลิบานในฤดูใบไม้ผลิ
ฟังเสียงใบไม้เขียวขจีพลิ้วไหวไปตามสายลมในฤดูร้อน
รู้สึกถึงลมเย็นๆ พัดผ่านผิวหนัง
ท่ามกลางใบไม้ที่ร่วงหล่นในฤดูใบไม้ร่วง
ทอดมองหิมะขาวที่ค่อยๆ ทับถมกันอย่างนุ่มนวลในฤดูหนาว

เรื่องราวที่แทรกอยู่ในชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดา
แต่สามารถกลายเป็นรอยยิ้มเล็กๆ กลายเป็นเรื่องที่ทำให้ใจเต้น
และมอบความสุขแก่ใครสักคนได้

ฉันอยากจะเขียนเรื่องราวเหล่านั้น

Yu Ryeo-Han (유려한)

52

สกดกัน

อสณบฏ หยาดฝนพร่างพรอม และลมพายุ

แม้สรรพสิ่งในธรรมชาติจะมุงทำลาย แต่ปฐพีก็หาได้พังลงไม่ ต่อให้
แหลกสลายเป็นเถ้าธุลีหรือแหลกเหลวเป็นโคลนตม แผ่นดินก็ยังคงแข็งแกร่ง
พอจะรองรับสรรพชีวิตเบื่องบนได้เสมอ

และบัดนี้แผ่นดินนั้นกำลังเคลื่อนไหว

มันแตกต่างจากแผ่นดินไหว

ทว่าทุกคนกลับสัมผัสได้ถึงความแปรปรวนของพื้นปฐธา

ผู้ที่รับรู้ได้เป็นคนแรกคือลือก เด็กหนุ่มผู้ยืนอยู่ใกล้เคสที่สุด เขา
รู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือนแผ่วเบาซึ่งส่งผ่านมายังฝ่าเท้า

มันไม่ใช่แรงสั่นสะเทือนรุนแรงยามสายฟ้าฟาดพื้นปฐพี แต่เป็น
แรงสั่นไหวที่บางเบาและละเอียดอ่อนราวกับแผ่นดินกำลังเปล่งเสียงครวญ

แล้วสายตาของลือกก็จับจ้องไปยังต้นกำเนิดของแรงสั่นนั้น

เคส เฮนitus...แรงสั่นสะเทือนอุบัติขึ้นจากใต้ฝ่าเท้าของเขานั้นเอง

ชั่วอึดใจ ดวงตาแดงก่ำของลือกพลันเบิกโพลง

“อึก!”

ร่างของเคสชวนเซ เท้าที่เหยียบอยู่บนพื้นซึ่งสั่นสะเทือนพลันโคลงเคลง

“อะ...ท่านลอร์ด!”

ลือกยื่นมือออกไปสุดแขนด้วยความตระหนก ทว่าเมื่อร่างของเคสโง้งงน

ไปเบื้องหน้า เขาจึงไขว่คว้าไม่ถึง

เด็กหนุ่มกวัดแกว่งมือกลางอากาศอีกครั้งหมายจะคว้าไหล่ของเคลไว้

และในวินาทีนั้นเอง

เปรี้ยง!

เสียงกัมปนาทยามโล่ถูกโจมตีซึ่งควรจะดังมาจากปากฟ้า บัดนี้กลับดังกังวานอยู่ใกล้เคียง ล็อกชนลุกซู่ไปทั้งสรรพางค์กาย สายตาตวัดไปยังทิศทางของเสียงโดยพลัน

“อ้าก! ะ...เร็วเข้า!”

“ละ...โล่แตกแล้ว!”

แตกเหวอ

โล่นั้นอยู่คงกระพัน...ล็อกนึกถึงรอยยิ้มของรองหัวหน้าหน่วยอัศวินฮิลส์มาน ที่เคยเล่าผ่านลูกแก้วสื่อสารให้ฟังว่าคำพูดนั้นโด่งดังเพียงใด

คำคืนแห่งเหมันตฤดู ณ หุบเขามรณะนั้น มีสายลมกระโชกแรงจนฟังคล้ายเสียงคร่ำครวญของผู้คนตลอดทั้งคืน เรื่องราวชัยชนะของคณะเดินทางของเคลที่ได้ขึ้นมาเป็นครั้งคราวระหว่างการรายงานสถานการณ์ด้วยการสื่อสารผ่านเวทมนตร์ภาพสะท้อนกับรองหัวหน้าหน่วยอัศวินฮิลส์มานซึ่งอยู่ที่นั่น ล้วนทำให้หัวใจของล็อกเต้นระรัว

ทว่าสิ่งที่ตราตรึงในความทรงจำมากที่สุดคือเรื่องราวของโล่...โล่คงกระพัน ทุกครั้งที่ได้ฟังเรื่องราวนั้น หัวใจของเขาก็จะร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

แต่โล่นั้นกลับแตกแล้วนั้นเหวอ

สายตาของล็อกเหมนมองขึ้นสู่เบื้องบน

เปรี้ยงงงง!

อสณีสายหนึ่งฟาดลงสู่พื้นพิภพ ผู้คนซึ่งกำลังเคลื่อนย้ายผ่านวงเวทเคลื่อนย้ายต่างเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น สมรภูมिरิบถูกปกคลุมไปด้วยเสียงกริรร้องและเสียงตะโกนก้อง และจุดที่สายฟ้าฟาดผ่านนั้นเอง

ส่วนหนึ่งของโล่สีเงินก็แตกกระจาย

เปรี้ยง! เปรี้ยง! เปรี้ยง!

โล่ที่กางกันรับท่าอสนีนั้นบร้อย บัดนี้ปรากฏรอยบริวารทั่วทุกอณูจนเจียน
จะพังทลายลง

ความจริงข้อนี้ถาโถมเข้าใส่ความคิดของลือก

เปรี๊ยะ!

ลือกเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ทันทีที่เขาเงยหน้าขึ้นนั้น สายฟ้ายังคงกระหน่ำ
ทูปทำลายโล่อ่างไม่หยุดยั้งตรงเหนือศีรษะของเขา

เปรี๊ยะ

รอยร้าวเริ่มแตกแขนงไปทั่วโล่

“กองพันนักเวท! กางเกราะป้องกัน!”

“อาร์ช! พาเชรอน! รีบเคลื่อนย้ายผู้คน!”

เสียงตะโกนเร่งร้อนของโรซาลีนและวิธิดังขึ้น ทว่าท่ามกลางความ
โกลาหลนั้น แผ่นดินกลับยิ่งสั่นสะเทือนรุนแรงขึ้นทุกขณะ หัวใจของลือกเต้น
กระหน่ำขึ้นเรื่อย ๆ

และในชั่วพริบตาตัวเอง

เปรี๊ยะ!

โล่ที่อยู่เหนือศีรษะแตกเป็นเสี่ยง

ลือกเห็นแสงสว่างเจิดจ้าที่ส่องทะลุเข้ามาหลังจากโล่พังพินาศ

หัวใจของเขาเต้นระรัวคล้ายบ้าคลั่ง

หากสายฟ้านั้นฟาดลงมาเมื่อนั้น -

ภาพของคนสองคนพลันวาบผ่านเข้ามาในห้วงความคิด

สิ่งที่ฉันต้องทำ...

คือเฝ้ามองแผ่นหลังของท่านเคล

กับโอปอัมราอน

สองสิ่งนี้...

คือสิ่งที่ฉันต้องทำจริง ๆ เหนือ

หัวใจที่เคยเต้นระรัวที่กอยู่ท่ามกลางความหวาดหวั่นครั้นคร้ามเริ่มเปลี่ยน
จังหวะไปที่ละน้อย ในขณะที่เดียวกัน สายฟ้าก็ฟาดเปรี๊ยะลงมายังตำแหน่ง
ของลือก เคล และราอน

ลือกเคลื่อนไหวตามที่หัวใจชี้ นำ มันคือสัญชาตญาณ

ทว่ากลับมีผู้ที่เคลื่อนไหวตามสัญชาตญาณได้เร็วกว่า

พลัก! เขามองเห็นคนผู้หนึ่งเหยียบขาของตนแล้วทะยานขึ้นสู่ห้วงอากาศ
ริมฝีปากของลือกขยับเอื้อนเอ่ย

“พี่ครับ!”

ชเวฮัน...ออราสีดำที่ห่อหุ้มคมดาบของเขาเข้าปะทะกับสายฟ้าอย่างจัง
อลันบาดซึ่งเปี่ยมด้วยแก่นแท้แห่งแสงสว่าง

ความมืดอันไม่สมบูรณ์ที่ปะทะเข้ากับสายฟ้า นั้น พลันแหลกสลายไป
ในชั่วพริบตา

“อีก!”

ชเวฮันถูกพลังมหาศาลทำลายล้างออร่าและขัดกระเด็นออกไปโดย
ไม่ทันตั้งตัว

พลังระดับนี้เลยหรือ!

พลังของครึ่งมังกรที่กำลังคลุ้มคลั่งนั้นแข็งแกร่งเกินกว่าความมืดของ
ชเวฮันอย่างเทียบไม่ติด ชายหนุ่มไม่อาจทำลายสายฟ้าได้ แต่กระนั้นก็ยังโล่งใจ
เพราะถึงแม้จะถูกขัดกระเด็น เขาก็ยังสามารถเบี่ยงทิศทางของมันได้สำเร็จ
เบรีย้งงง!

สายฟ้าฟาดลงบนพื้นดินว่างเปล่า ทว่าชเวฮันกลับไม่อาจเฝ้ามอง
ภาพนั้นได้อย่างสบายใจ

เบรียะ เบรียะ เบรียะ

โล่แตกสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไปทั่ว สายฟ้ามากมายทะลุผ่านช่องว่าง
ลงมา เขาระงับดาบในมืออีกครั้ง เคลยังคงคู่กายและไม่อาจลุกขึ้นยืนได้
คงจะทรมาณน่าดู

แรงสะท้อนกลับจากการแตกสลายของโล่ทั้งหมดคงส่งตรงไปยังเคล
ชเวฮันขยับกายอีกครั้ง สายฟ้าอีกสายทะลวงผ่านโล่แล้วฟาดลงมายังจุดที่เคล
และเด็ก ๆ อยู่ เขาตวัดออราสีดำเข้าใส่สายฟ้าอีกครั้ง

หากทำลายไม่ได้ อย่างน้อยก็ต้องเบี่ยงทิศทางของมัน!

เบรีย้ง!

ออราลีดำแตกสลายพร้อมเสียงกัมปนาท ชเวฮันถูกขัดกระเด็นอีกครั้ง
หลังหักเหทิศทางของสายฟ้าได้อีกหนึ่งสาย

และในตอนนั้นเอง

“เจ้าคิดว่าจะป้องกันได้อีกนานเท่าไรกัน”

อา...

ชเวฮันเห็นสายฟ้าพุ่งผ่านตัวเขาไปในชั่วพริบตา ก่อนจะพาดลงสู่พื้นดิน
เสียงหัวเราะอันวิปริตของเครื่องมั่งกรดังแว่วมาพร้อมกับไอความร้อนที่พัดผ่าน
ข้างกาย ชเวฮันบิดร่างกายที่กำลังกระเด็นออกไปอีกครั้ง เขาต้องเบี่ยงทิศทาง
ของสายฟ้า นั่นให้ได้ ชายหนุ่มปลดปล่อยออราลีดำอย่างต่อเนื่อง

“ลือก!”

เขาเห็นน้องชายที่ยืนนิ่งงันเมื่อเห็นสายฟ้า

“หนีไป!”

ชเวฮันตะโกนลั่นจนเส้นเลือดปูดโปน ทว่าในตอนนั้นเอง นัยน์ตาของ
ชเวฮันพลันเบิกกว้าง

ลือกไม่ได้หนีไป

เด็กหนุ่มไม่ได้ตัวแข็งทื่อเพราะความกลัวต่อสายฟ้า แต่เพราะไม่อาจ
ละสายตาไปจากชเวฮันได้ ภาพของพี่ชายที่เข้าต่อกรกับอสุนีบาตโดยไม่ลังเล
แม้แต่น้อยกระแทกเข้าสู่หัวใจของลือกอย่างรุนแรง ดาบของชเวฮันเริ่ม
ทลายกำแพงหัวใจสีขาวที่เคยถูกบดบังด้วยความขลาดกลัวและภัยคุกคาม

ติก ติก ติก

หัวใจที่เต้นระรัวจนแทบคลั่ง

โลหิตที่สูบฉีดออกจากหัวใจดวงนั้นคือสายเลือดของหมาป่า สัญชาต-
ญาณสัตว์ป่าปลุกเร้าร่างกายของลือกรุนแรงยิ่งขึ้น

และในที่สุด...วินาทีที่เขาสบตากับเครื่องมั่งกรผู้เฒ่าอยู่อีกฟากหนึ่ง
ของโลที่พังทลาย พร้อมกับสายฟ้าที่กำลังพาดลงมาตรงหน้า

ติก!

หัวใจของหมาป่าได้ทลายพันธนาการที่เชื่อว่าความหวาดกลัวและความ
หวาดหวั่นลงได้สำเร็จ และในขณะเดียวกัน สิ่งหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในห้วงความคิด

ของลอร์ดผู้เป็นมนุษย์

สิ่งที่ฉันต้องทำคือ!

เด็กหนุ่มไม่ได้นึกถึงคำสั่งอีกต่อไป เมื่อเจตจำนงที่หลับใหลอยู่ได้กำบัง
ของจิตใจเอื่อยกระซิบ เขาพลันตระหนักได้ถึงสิ่งที่ตนเองต้องทำ

สิ่งที่เด็กหนุ่มต้องทำคือ

ปกป้อง!

เขามองเห็นชเวฮันและฝูงไวเวิร์นของแมรี

และมองเห็นสายฟ้าด้วยเช่นกัน

ทว่าลอร์ดกลับหันหลังให้มัน เขาโอบคว้าตัวเคลที่กำลังคู้กายขึ้นมาใน
พริบตา ก่อนจะใช้ร่างกายของตนเป็นเกราะกำบังราออนและเคลให้พ้นจาก
อสถินบาต

ครอบครัวของฉันต้องไม่บาดเจ็บ

สัญชาตญาณหมาป่าหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับความคิดของมนุษย์
ในชั่วขณะนั้นเอง

ร่างกายเด็กหนุ่มผู้เลือก ‘พวกเรา’ ก่อน ‘ตัวเอง’ ก็เริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลง
“ฮึก!”

ดูเดียวกับแผ่นดินที่สั่นสะเทือนรุนแรงขึ้นทุกขณะ ภายในร่างกาย
ของลอร์ดก็เริ่มสั่นสะท้านเช่นกัน

สิ่งที่ฉันต้องทำ...

สิ่งที่ฉันต้องทำคือ!

ร่างกายที่เคยผ่ายผอมของเด็กหนุ่มผู้ร่ำพรพรณาแต่ค่านั้นเริ่มแปรผัน
ชเวฮันมองเห็นภาพนั้นอย่างชัดเจน ขณะเดินทางของเคลที่วิ่งเข้ามา
ต่างเบิกตากว้างโดยไม่รู้ตัว ชเวฮันผู้ล่วงรู้สภาพของลอร์ดดีอยู่แล้วเอ่ยขึ้น

“...สภาวะคลุ้มคลั่ง!”

ร่างที่เคยซูบซีดพลันขยายใหญ่อย่างรวดเร็ว

ความเร็วในการเปลี่ยนแปลงนั้นไม่อาจเทียบได้กับการคลุ้มคลั่งครั้งแรก
เลย ร่างกายของเขาสูงขึ้น กล้ามเนื้อเริ่มก่อตัวขึ้นบนร่างที่เคยผอมแห้ง
ทรงเล็บแหลมคมงอกยาวออกมาจากมือและเท้า

ชนของเผ่าหมาป่าสึครามยามคลุ้มคลั่งนั้นเป็นสีน้ำเงินเข้ม ขณะที่
ปกคลุมร่างกายของลือกในคราแรกที่คลุ้มคลั่งก็เป็นสีน้ำเงินเข้มเช่นกัน

ทว่าแตกต่างจากการคลุ้มคลั่งครั้งก่อน ร่างกายของลือกใหญ่โตกว่า
เผ่าพยัคฆ์ยามคลุ้มคลั่งเสียอีก

“เป็นไปได้ยังไง --”

หมอผีกาซานตกตะลึงกับขนาดร่างกายนั้น ขณะเดียวกันก็ต้องอุทาน
ออกมาเมื่อเห็นสีขนที่เริ่มปกคลุมร่างของลือก

มันไม่ใช่ขนสีน้ำเงินเข้มเหมือนเคย

หากแต่กำลังเปล่งประกาย

เส้นผมสีเทาของลือกทอแสงเจิดจ้าขึ้นทุกขณะ ราวกับได้ชะล้างมลทิน
จนสิ้น เส้นผมสีเงินยวงงอกยาวขึ้นพร้อมกับขนสีเดียวกันที่เริ่มปกคลุม
ทั่วทั้งร่างกาย

และในขณะเดียวกัน ประกายสึครามก็เจืออยู่ในแสงสีเงินนั้น

เผ่าหมาป่าสึคราม

เสมือนได้สลัดสีน้ำเงินเข้มดั่งรัตติกาลทิ้งไปเพื่อต้อนรับรุ่งอรุณ แสง
สีเงินแกมฟ้าปรากฏขึ้น

เพราะได้ก้าวข้ามตัวตนเดิม ลือกจึงสามารถกลายร่างในรูปลักษณะใหม่
ได้ ทว่าเขากลับไม่ได้ใส่ใจต่ออุปลักษณะของตนเองเลยแม้แต่น้อย

ลือกหมอบร่างกายที่บัดนี้ใหญ่โตกว่าเผ่าพยัคฆ์ลงต่ำ

สายฟ้าจะฟาดลงมาในไม่ช้า

เด็กหนุ่มหมอบแนบติดกับพื้นมากที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้ ลือกหันหลัง
ให้สายฟ้า พร้อมใช้ร่างกายเป็นโล่ปกป้องเคลและมังกรดำในห่อผ้า

นัยน์ตาแดงกำของลือกกลับคืนสู่สีเดิม กรงเล็บอันใหญ่โตและ
แหลมคมของเขาจิกลึกลงไปบนดิน

เพื่อที่ตนเองจะได้ไม่หนีไปไหน

นัยน์ตาที่กลับคืนสู่สีเดิมฉายแววปีติยินดีอย่างเลื่อนราว

เจอแล้ว...

ในที่สุดฉันก็เจอสิ่งที่ตัวเองต้องทำแล้ว

ลือกยิ้มยิ้มบางเบาเมื่อเห็นเคลที่ก้มหน้าอยู่ค่อยๆ เงยหน้าขึ้น สิ่งที่เขาได้เห็นและซึมซับมาก็มีเพียงเท่านี้

เหล่าผู้อาวุโสในเผ่าหมาป่าสีครามที่ยอมสละชีพเพื่อปกป้องเด็ก ๆ และท่านลุงผู้เป็นหัวหน้าเผ่าที่สั่งให้เขาซ่อนตัว

ชเวอันและโรซาลินที่ช่วยชีวิตเขา และเคลที่ได้พบพานในภายหลัง...การได้อยู่เคียงข้างคนเหล่านี้ ทำให้เด็กหนุ่มได้เห็นและเรียนรู้เพียงการกระทำเช่นนี้ด้วยเหตุนี้ ลือกจึงยิ้มให้เคลที่มองเขาด้วยสีหน้าขุ่นมัว

“ท่านลอร์ด ผมไม่เป็นไรครับ”

ก็แค่สายฟ้า

ความมั่นใจและความเชื่อมั่นบังเกิดขึ้นในใจ

ฉันแข็งแกร่ง

และฉันทำได้

“ลือก”

เมื่อเห็นใบหน้าบิดเบี้ยวพร้อมกับร่างที่โซกเลือดของเคลแล้วก็อดนึกขุ่นไม่ได้ อีกฝ่ายไม่เคยแยแสการเสียสละของตนเอง แต่กลับมีปฏิกิริยาเช่นนี้เมื่อเป็นการเสียสละของคนอื่น

“ไม่เป็นไรครับ -”

“ไม่”

ลือกชะงักงันเมื่อได้ยินน้ำเสียงหงุดหงิดของเคล นัยน์ตาใส่อับริสุทธ์ของเด็กหนุ่มซึ่งขัดกับบุคลิกอันดูร้ายสั่นระริก ขณะเดียวกันประสาทสัมผัสที่เฉียบคมขึ้นก็รับรู้ได้ถึงความเปลี่ยนแปลงบางอย่าง

“...เอ๊ะ?”

เขาสัมผัสได้ถึงพลังมหาศาลอีกสายหนึ่งที่แผ่ออกมาจากเบื้องหลังเป็นพลังที่แตกต่างจากสายฟ้า และในวินาทีที่ตระหนักถึงสิ่งนั้นนั่นเอง

ลือกเห็นเคลใช้มือข้างหนึ่งประคองราวนในห่อผ้า ส่วนอีกมือก็ผลักใบหน้าของเขาเบาๆ น้ำเสียงราบเรียบดังขึ้น

“หลบไปหน่อยสิ”

“...ครับ?”

เสียงของล็อกเปลี่ยนเป็นอู้อี้เมื่อเคลฟลักแก้มเขาไปด้านข้าง และ
แทบจะในทันใดนั้นเอง เสียงระเบิดกัมปนาทก็ดังขึ้นเหนือศีรษะ

ตูมมมม!

ครั้นใบหน้าถูกล็อกให้หันไป ล็อกจึงได้เห็นภาพการระเบิด ริมฝีปาก
ของเด็กหนุ่มอ้าค้างด้วยความหมายที่ต่างจากเดิม

ตูบ ตูบ บางสิ่งร่วงหล่นจากปากฟ้ากระทบร่างใหญ่โตของเขา
แล้วตกลงสู่พื้น

“...ก้อนหินเหรอ”

สิ่งที่ร่วงหล่นลงมาสู่พื้นคือก้อนหิน

ล็อกมองเห็นหอกศิลาขนาดมหึมาเข้าปะทะกับสายฟ้าอย่างจัง

อสનીบาตปะทุขึ้นกลางอากาศพร้อมกับหอกศิลา

“เด็ก ๆ นี่โตเร็วกันจริงนะ”

ล็อกมองเห็นเคลที่ลูบศีรษะตนแล้วลุกขึ้นยืน เขานึกถึงยามที่พื้นดินเริ่ม
สั่นสะเทือนขึ้นมา

ตอนที่โล่อ่อนกำลังลง

ตอนนั้นเองที่พื้นพสุธา...แผ่นดินเริ่มสั่นสะเทือน

หรือว่า...เหตุผลที่แผ่นดินสั่นสะเทือนคือ...

แต่ล็อกก็ไม่อาจเอ่ยถามคำถามนั้นกับเคลได้

ครึ็นน نن

เสียงสะเทือนเลื่อนลั่นที่แตกต่างจากเสียงระเบิดดังขึ้นจนทำให้ผู้คน
ต้องชะงักฝีเท้า สายตาของทุกคนเหลียวมองต้นกำเนิดเสียงนั้นในทันใด แล้ว
พวกเขาก็ต้องเผชิญหน้ากับภาพอันน่าเหลือเชื่อ

แผ่นดินกำลังขยับ

ไม่สิ ที่ถูกต้องคือส่วนหนึ่งของหุบเขามรณะที่พังทลายกำลังยกตัวขึ้น
ต่างหาก

สถานที่ที่ถูกปกคลุมไปด้วยซากปรักหักพังนับไม่ถ้วนจากการถล่ม
ของหน้าผา

และแล้ว...หนึ่ง...สอง...วัตถุบางอย่างเริ่มผุดขึ้นมาจากที่นั่น

“...นี่มัน --”

สายฟ้าของเครื่องมั่งกรที่กำลังคลุ้มคลั่งหยุดชะงักไปชั่วขณะ นัยน์ตาแดงฉานของผู้วิปลาสจับจ้องภาพเบื้องหน้า

อสณิบาตที่ปกคลุมทั่วท้องนา

และตัวตนขนาดมหึมาที่เคลื่อนไหวเข้าหาอสณิบาตเหล่านั้น...

ราวกับอุกกาบาตที่พุ่งทะยานจากพื้นดินสู่ฟากฟ้า

ปลูฟี่และคิลาอกำเนิดเป็นหอกนับร้อยนับพันเล่ม ปลายแหลมคมของหอกเหล่านั้นเล็งตรงไปยังสายอสณิบาตอย่างแม่นยำ

“วะชะฮ่า! แอบซ่อนพลังเช่นนี้มาตลอดงั้นลี! หา?”

เครื่องมั่งกรหัวเราะคลุ้มคลั่งราวกับกำลังจะกระอักโลหิต ก่อนจะจ้องคนผู้หนึ่งเขม็ง หอกคิลาเหล่านั้นพุ่งขึ้นจากพื้นดิน เล็งตรงไปยังสายฟ้าเบื้องบน พวกมันตั้งตระหง่านรายล้อมบุรุษผู้นั้นไว้ประหนึ่งเหล่าอัศวินผู้กำลังปกป้องนายของตน

ใบหน้าของเครื่องมั่งกรที่จับจ้องมายังเคล เสนิทุส บิดเบี้ยวขึ้นทุกขณะ เส้นเลือดปูดโปนจนเด่นชัด ชับแน่นความดูร้ายที่ฉายชัดขึ้นทุกวินาที

ขณะเดินทางหยุดฝีเท้าลงโดยพร้อมเพรียง สายตาทุกคู่จับจ้องไปยังเคล แม้แต่ลือกก็ยังคงมองเขาอย่างอึ้งงัน

ทว่ายังมีอีกหนึ่งที่พูดไม่ออกเช่นกัน

...ให้ตายสิ นี่มันอะไรวะเนี่ย

เคล เสนิทุส...เขารู้สึกได้ว่าอาการปั่นป่วนภายในท้องหายใจเป็นปลิดทิ้ง ทั้งยังรู้สึกหัวขึ้นมาเสียอย่างนั้น แต่ก็พูดอะไรไม่ได้

...หินกรวดยักษ์นี้แกร่งเกินไปแล้วมั้ง

แบบนี้ก็ได้หรือ

แม้จะงุนงนอยู่บ้าง แต่มุมปากของเคลกลับค่อย ๆ ยกสูงขึ้นทีละน้อย แสก แสก

อุณหภูมิร่างกายร้อนสูงขึ้นกว่าเดิม ดูเหมือนอาการเจ็บปวดจากการเจริญเติบโตจะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เคลเหลือบมองราอนในอ้อมแขน ก่อนจะเงยหน้ามองเจ้าเครื่องมั่งกรที่กำลังอาละวาดหมายจะเอาชีวิตพวกเขา

และในชั่วขณะนั่นเอง แรงสั่นสะเทือนของแผ่นดินก็หยุดลง

เคลล้มพลั่วได้ว่าขอบเขตศักยภาพร่างกายของตนขยายกว้างขึ้น
ทันทีที่ใช้พลังของหินกรวดยักษ์ ศักยภาพร่างกายเขาก็ยิ่งมีมากขึ้นในบัดดล
และไม่ใช่เพียงแค่นั้น...เขายังรู้สึกถึงบางสิ่งในอกที่กำลังร้อนระอุขึ้นเรื่อย ๆ
เหงาเช่นเดียวกับราอน

แล้วเสียงหินกรวดยักษ์ก็ดังก้องในห้วงความคิด

“จงอย่าเสียดสละ”

วูบวบบบ

เขารู้สึกได้ถึงสิ่งหนึ่งในอกสั่นระรัว เคลจ้องมองครึ่งมังกร ไอ้คนบ้า
ที่กำลังยิ้มเยาะใส่ตน

“...ใครจะฆ่าใครกันแน่”

สัญญาตณฺาณผลักดันให้เคลกระเทีบเท้า

ตึง!

ทันทีที่เท้ากระแทกลงบนพื้น แรงสั่นสะเทือนก็แผ่ซ่านไปทั่วพื้นพสุธา
“ไปเลย”

หอกศิลาทั้งหลายเริ่มเคลื่อนไหว

หอกนับร้อยที่ก่อกำเนิดจากปฐพีต่างพุ่งเป้าขึ้นสู่ท้องนา

หอกศิลาหลายร้อยเล่มก่อตัวขึ้นจากพื้นดิน ปลายแหลมคมของมัน
ล้วนชี้ไปยังฟากฟ้า และพุ่งทะยานขึ้นสู่ประกายแสงตามเจตจำนงของเคล...
และผู้ครองพลังคนก่อนหน้า

“หินพวกนี้ไหลมาจากไหน!”

เผ่าหมีมองหอกศิลาที่พุ่งขึ้นฟ้าแล้วก็อดอดูด้วยความตกตะลึงไม่ได้
หินในหุบเขา เศษหินชิ้นเล็กชิ้นน้อยที่แตกกระจาย และเก้าอี้ของศิลา
สรรพลึงเล็กน้อยเหล่านั้นได้รวมตัวกันเป็นหอก

กลายเป็นอาวุธที่แหลมคมที่สุด แข็งแกร่งที่สุด พร้อมบดขยี้ศัตรู...
และเล็งตรงไปยังลำคอของคู่ต่อสู้

ครึ่งมังกรกระเบิดเสียงหัวเราะเมื่อเห็นปลายแหลมของหอกหลายร้อยเล่ม
ที่พุ่งเข้ามา

“ใช่แล้ว! ใช่เลย! ตลอดมาก็มีแต่หนามแหลมคมพุ่งใส่ข้าเสมอ!
วะเฮฮา!”

ทัศนวิสัยของเครื่องมั่งกรเริ่มพรางมัว ทุกสิ่งทุกอย่างดูปะปนกันยุ่งเหยิง
ทว่าเขากลับสัมผัสได้ถึงปลายหอกอันคมกริบที่พุ่งมาหาตน เส้นผมสีแดงฉาน
และตัวตนของมั่งกรในอ้อมแขนนั้นได้อย่างแจ่มชัด

รวมถึงพลังแสงสว่างที่ได้รับจากไอ้พ่อบัดซบนั่นด้วย

เครื่องมั่งกรเหี้ยมดี้ยม ริมฝีปากซึ่งบิดเบี้ยวน่าเกลียดไม่ต่างจากเส้นเลือด
ที่พุ่งโปนนั้นเต็มไปด้วยความเคียดแค้นระคนริษยา

ข้านะ!

ข้าไม่ได้โตมาเช่นนั้น

ไอ้คนที่ได้ชื่อว่าพ่อบังคับให้เขาเติบโตในถ้ำลึกมืดมิด ไม่มีแม้แต่
แสงสว่างลอดผ่าน โดยอ้างว่านั่นจะทำให้ความหิวกระหายในแสงสว่างยิ่งมี
มากขึ้น และจะทำให้ได้รับพลังแสงแห่งความพิณาศมาครอบครอง

เขายังคงจำความเย็นเยียบที่ไต่คลานจากพื้นถ้ำขึ้นมาตามผิวกายได้
ไม่ลืมเลือน กว่าจะได้เห็นโลกภายนอก ก็หลังจากที่ผ่านพ้นการเจริญเติบโต
ระยะที่หนึ่งไปแล้ว

ดังนั้น สำหรับเขาแล้ว...ตัวตนของมั่งกรในอ้อมแขนเคลจึงเป็นสิ่งที่
น่าชิงชังจนแทบคลั่ง

ทัศนวิสัยบิดเบี้ยวไปหมด เครื่องมั่งกรปล่อยให้สติสัมปชัญญะจาก
สายเลือดมั่งกรจมหายไปกับกระแสอารมณ์ที่เถาโถม จิตใจแปรปรวนตั้ง
คลื่นยักษ์

“อีก...อีๆ แค็ก”

ความมืดที่โถมบุษยสารเลวทั้งไว้อย่างกัดกินร่างกาย เครื่องมั่งกรที่กำลัง
คลุ้มคลั่งจำต้องปลดปล่อยความโกรธแค้นและความคับข้องใจอันบิดเบี้ยวนี้
ออกมาให้สิ้น

“ไป! ไม่ว่าจะเป็นหอกหรืออะไรก็ช่าง ทำลายมันให้สิ้นซาก!”

เปรี้ยะ เปรี้ยะ เปรี้ยะ

ลำแสงนับไม่ถ้วนที่อาบด้วยกระแสไฟฟ้าส่องประกายแปลบปลาบ

เคลื่อนตัวลงสู่พื้นดินอีกครั้งอย่างเชื่องช้า ส่วนทางกับหอกศิลาที่พุ่งทะยาน
ขึ้นไปเผชิญหน้า

และในเสี้ยววินาทีก่อนที่แสงสว่างอันเจิดจ้าและศิลาอันแข็งแกร่ง
จะปะทะกันนั่นเอง เคลได้เอื้อมขึ้น

“เตรียมโจมตี!”

เสียงของเขาก้องกังวานไปทั่วค่าย คำสั่งอันทรงพลังนั้นรั้งฝีเท้าของ
ผู้ที่กำลังหลบหนีให้หยุดชะงัก

“กองพันนักเวทจงกางเกราะป้องกัน! ทหารและอัศวินถือโล่กระชับ
วงล้อม เพื่อลดความเสียหายจากแรงระเบิดให้เหลือน้อยที่สุด!”

สายตาของเคลมองไปยังทิศทางหนึ่ง

ที่ซึ่งพวกพ้องของเขายู่

สายตาของเขาหยุดลงที่เหล่านักรบ

เผ่าวารี เผ่าพยัคฆ์ พร้อมด้วยโรซาลีน ลีอก และเซวอัน

“ท้ายที่สุดแล้ว ผู้ที่คลุ้มคลั่งยอมไม่อาจเอาชนะพลังของตนเองได้
แล้วก็ต้องตายจากไป”

การคลุ้มคลั่งคือพลังที่ก้าวข้ามขีดจำกัดโดยต้องแลกมาด้วยการ
บ่อนทำลายชีวิตของตนเอง

ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร เจ้าเครื่องมือนั้นก็จะยิ่งขยับเข้าใกล้ความตาย
มากเท่านั้น ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเลือกที่จะถอยและรอให้เวลาผ่านไป แม้ว่า
หุบเขามรณะจะพังพินาศและผู้ที่ไม่ทันจะต้องล้มตาย ก็ช่วยอะไรไม่ได้

ทว่าเคลกลับกำลังพุดรากับจะหยุดยังมันให้ได้ สายตาทุกคู่จับจ้อง
ไปยังชายหนุ่ม พวกเขาจึงไม่ทันสังเกตเห็นลูกแก้วสื่อสารในมือของอีกฝ่าย
ปิ๊บ ปิ๊บ

เสียงสัญญาณที่บ่งบอกถึงการติดต่อฉุกเฉินดังขึ้น

ผู้ที่จะติดต่อด้วยลูกแก้วสื่อสารนี้ ในเวลานี้อย่อมมีเพียงคนเดียว

อัลเบล ครอสแมน

องค์กรฯฯฯฯเตรียมการเสร็จสิ้นแล้ว

จังหวะบัดซบจริง ๆ

แต่ก็พอเหมาะพอเจาะเหลือเกิน

เคลโยนลูกแก้วสื่อสารให้โรซาลีน หญิงสาวรับมาอย่างไม่ทันได้คิดอะไร
แล้วรีบเชื่อมต่อการสื่อสารทันที

ในระหว่างนั้น เสียงของเคลก็ดังก้อง

“ลำแสงนั้น ฉันจะหยุดมันเอง”

หยุดมันเอง...

คำพูดนั้นทำให้ซเวฮันกัตรีมฝีปากและกำหมัดแน่น

สุดท้ายก็ต้องเป็นแบบนี้สินะ...ต้องรอให้ท่านเคลเป็นฝ่ายต้านทาน
เอาไว้จนกว่าเครื่องมั่งกรจะสิ้นฤทธิ์นั้นหรือ

ทว่าเสียงที่ตามมากลับทำให้ซเวฮันเล็กกัตรีมฝีปาก

“พร้อมแล้ว”

เมื่อได้ยินเสียงขององค์รัชทายาทอัลเบล ครอสแมน เคลก็ออกคำสั่ง
แก่คณะเดินทางในระหว่างที่ตนหยุดยั้งลำแสงเหล่านั้น

“ทำให้มันร่วงลงมาซะ”

แล้วเขาก็พูดกับลูกแก้วสื่อสารต่อ

“เริ่มเลยพะยะค่ะ”

สิ้นคำพูดของเคล ทางฝ่ายศัตรูก็เกิดความเคลื่อนไหวขึ้นมาทันควัน

“อ้ากกกก!”

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!”

“อีก! ทำไม...พินดาบ...ใส่พวกเรา!”

เสียงโหยหวนดังระงม ทว่าไม่ใช่เพราะสายฟ้าของเครื่องมั่งกร ซเวฮัน
เงยหน้า

ใกล้จะปะทะกันแล้ว...พลัฆมหาศาลที่เคลื่อนตัวอย่างเชื่องช้า ในที่สุด
ก็พุ่งเข้าหากันบนฟากฟ้า

“ไ้...ไ้พวกแฟรอนसारเลว!”

“คิดจะหักหลังกันในเวลาแบบนี้หรอ!”

เสียงคำรามอย่างโกรธแค้นของเผ่าหมีและเสียงกรี๊ดร้องของพันธมิตร
ผู้ไร้พ่ายดังขึ้น

เคลแย้มยิ้มพร้อมเสียงของอัลเบลแว่วมา

“การตลบหลังศัตรูเป็นเรื่องสนุกเสมอ ว่าไหม?”

คมดาบของอาณาจักรแฟรอนเริ่มหันเข้าหาพันธมิตรผู้ไร้พ่าย

เมื่อครึ่งมังกรปรากฏตัว ทั้งเคล อัลเบล และโคลเฟ เซก้า ไม่ได้
คิดเพียงแค่ว่าจะหลบหนี

เมื่อศัตรูตัวฉกาจปรากฏตัวขึ้น วิธีที่เราจะกุมชีวิตมันไว้ได้จะต้อง
เริ่มจากการสร้างช่องโหว่เล็กๆ ขึ้นมาก่อน

สำหรับพันธมิตรผู้ไร้พ่าย บัดนี้ตัวตนที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าครึ่งมังกร
คลุ้มคลั่งได้ปรากฏขึ้นแล้ว... นั่นคือคมดาบที่จ้วงแทงมาจากเบื้องหลังของ
พวกมันเอง

อาณาจักรแฟรอนอันเป็นดินแดนแห่งอัศวิน พลังของเหล่าอัศวินและ
กองทหารราบนั้นแข็งแกร่งและน่าเกรงขามอย่างยิ่ง

พี่ๆ

ท่ามกลางธงสัญลักษณ์ของพันธมิตรผู้ไร้พ่าย ธงอีกผืนหนึ่งได้ปรากฏขึ้น
“โอ้พวกบ้าเอ๊ย ดันหักหลังกันในเวลาแบบนี้!”

สมาชิกพันธมิตรผู้ไร้พ่ายตะโกนก้องด้วยความโกรธแค้น ตอนที่ลูกครึ่ง
มังกรคลุ้มคลั่งจนโจมตีทั้งมิตรและศัตรูเช่นนี้ ยังจะมาเล่นงานพวกเราอีกหรือ!
ความอามัถของอีกฝ่ายจุดประกายโทสะให้ลุกโชน

พี่ๆ

ทว่าอัศวินแฟรอนที่ชูธงอาณาจักรแฟรอนขึ้นสูงกลับแสดงออกด้วย
การกระทำแทนคำพูด

ก็เพราะเป็นเวลาเช่นนี้อย่างไรละ จึงต้องทรยศ

พลังมหาศาลประจันหน้ากันบนฟากฟ้า

พลังของผู้คลุ้มคลั่งและพลังของผู้สุขุมเยือกเย็น

แน่นอนว่าย่อมต้องยอมสวามิภักดิ์ต่อผู้ที่ยังครองสติได้ดีกว่า

และเคล ผู้ที่ยังคงเยือกเย็นอยู่... ก็ประกาศก้อง

“สงครามครั้งนี้ พวกเราต้องชนะเท่านั้น!”

เสียงของเขาดังกึกก้องไปทั่วค่ายอาณาจักรเบรค เป็นน้ำเสียงที่มุ่งมั่น

ในชัยชนะแม้จะอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ หัวใจของเหล่าทหารในค่ายต่าง
เต้นระรัวเมื่อเห็นภาพศัตรูที่กำลังระส่ำระสาย และสัมผัสได้ถึงการปะทะกัน
ของพลังอันมหาศาลที่ใกล้จะอุบัติขึ้น ทว่าน่าแปลก...คำว่า ‘ชัยชนะ’ กลับ
สลักลึกลงในใจของพวกเขา

“กางเกราะป้องกัน!”

“หมอบลงแล้วยกโลชั่น!”

นักเวทและอัศวินต่างตะโกน เหล่าทหารอยากจะมีผู้บัญชาการ
ผสมแดงเจ้าของเสียงอันทรงพลังนั้น แต่พวกเขากลับต้องทำหน้าที่ของตนเอง
ปะทะกันแล้ว

ในที่สุด ไกลออกไปบนฟากฟ้า หอกศิลาและอสัณนิบาตก็เข้าปะทะกัน
ตูมมมม

เสียงกัมปนาทราวกับจะฉีกกระชากแก้วหูดังลั่นสะเทือนเลื่อนลั่น
ทั่วท้องนา

หอกศิลาที่ปะทะกับสายฟ้าแตกกระจายออกเป็นเสี่ยงๆ พร้อมกับการ
กระเบิดของสายฟ้า แสงเจิดจ้ากระจายตัวลงตามราวกับดอกไม้ไฟบนฟากฟ้า
ทว่าความเป็นจริงกลับไม่ได้ดังตมอย่างนั้น

“บอกแล้วไงว่าไม่เป็นไร”

“...ไม่ได้ครับ”

เคลือบถอนหายใจเมื่อเห็นร่างมึ่มที่ยืนเป็นโล่กำบังให้ตน ทว่า
ลือกลกลับไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย เด็กหนุ่มยังคงยืนหยัดอยู่เบื้องหน้าเคล
กับราวอย่างมั่นคง...นี่คือความรับผิดชอบของเขา

ครั้นลือกลแหงนมองขึ้นไปบนฟ้า เขาก็เห็นภาพพวกพ้องต่างกำลัง
ทำหน้าที่ของตนอยู่

พวกเขาพุ่งทะยานขึ้นไปสู่แสงระเบิดอันเจิดจ้าเหล่านั้นโดยมีเส้นใย
สีแดงอันบางเบาเป็นดั่งแรงส่ง

โรซาลินร้ายเวทมนตร์ขึ้นอีกครั้ง

และหนึ่งในผู้ที่ทะยานขึ้นไปสู่ใจกลางแสงสว่างด้วยเวทมนตร์สีแดงนั้น
ตุบ! ตุบ! ตุบ!

ก็คือชเวฮันซึ่งถูกเศษหินที่แตกกระจายโหมกระหน่ำใส่ร่าง และแม้เศษหินบางก้อนที่อาบไปด้วยแสงสว่างจะเหวี่ยงไปหน้าจนเกิดบาดแผล แต่เขายังคงจับจ้องมองเพียงเบื้องบนเท่านั้น

หอกศิลาช่วยสกัดสายฟ้าเอาไว้ ไม่สิ มันช่วยทำลายต่างหาก
ชเวฮันใช้เวทมนตร์ของโรซาลินและเศษหินที่กำลังแตกเป็นชิ้นบันได
ใต้ทะยานสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ เขารู้แจ้งแก่ใจแล้วว่าตนเองต้องทำอะไรได้
ซึ่ง

คมดาบถูกชักออกจากฝัก
นัยน์ตาของครึ่งมังกรและชเวฮันสบประสานกัน ทั้งคู่ต้องใช้ชีวิต
อยู่ในความมืดมานานหลายสิบปี...ถ้าอันธบงแสงและปาแห่งความมืดต่างฝ่าย
ต่างต้องเติบโตขึ้นในเงามืด

ชเวฮันเห็นรูปโฉมอันน่าพร่นพรึงของครึ่งมังกร เส้นผมสีทองดำ
ค่อย ๆ ถูกย้อมเป็นสีดำสนิท ผมของครึ่งมังกรกำลังกลับคืนสู่สีดำดั้งเดิมที่เคย
ซ่อนไว้ด้วยเวทย์อมสี

“แค็ก อึก ข้าไม่เจ๋งง่าย ๆ หรือ!”

นัยน์ตาของครึ่งมังกรพร่ามัวขึ้นเรื่อย ๆ ทัวทั้งสรรพางค์กายบิดเบี้ยว
จากพลังที่คลุ้มคลั่งอยู่ภายใน

ทว่าเขาก็ไม่ได้หยุดใช้พลัง สายฟ้าก่อตัวขึ้นในฝ่ามือทั้งสองข้าง แล้ว
พุ่งเข้าไปใส่ผู้ที่กำลังทะยานขึ้นมา

“ตายซะ!”

แก่นแท่แห่งแสงสว่างพุ่งเข้าไปใส่ชเวฮัน แต่แม้จะเห็นสายฟ้าอยู่เบื้องหน้า
ชายหนุ่มก็ไม่ขยับดาบแม้เพียงสักนิด

วูบวบบ

เขากลับขยายออร่าสีดำให้ใหญ่ขึ้นและค่อย ๆ ห่อหุ้มดาบด้วยความมืด
อันไม่สมบูรณ์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า แล้วมุ่งตรงไปหาครึ่งมังกร

เพราะเขาเชื่อ

ชเวฮันไม่หวั่นเกรงสายฟ้าคู่ปรัภักษ์ที่พุ่งเข้าหาตนเลยแม้แต่น้อย
เปรี๊ยะงงง!

เปรี้ยง!

แล้ฟาดปะทะเข้ากับสายฟ้าสองสาย ปลายเส้นน้ำลั่นสะท้านก่อนจะแตกสลาย ทว่ามันก็เบี่ยงทิศทางของอสนีบาตได้สำเร็จ วิริรา หญิงสาวได้เปิดเส้นทางให้แก่ชเวอันแล้ว

หอกศิลาเล่มหนึ่งพุ่งเข้าเสียบสายฟ้าที่เบนวิถีไปจนมันระเบิด

เบื้องหน้าของชเวอันคือแผ่นหลังของอาร์ช บรูซหนุ่มชายหนุ่มเหยียบลงบนบ้านั้น แล้วใช้มันเป็นฐานเพื่อสร้างทะยานขึ้น มือทั้งสองของอาร์ชกลายเป็นฐานเหยียบสุดท้ายของชเวอัน มือคู่นั้นออกแรงผลักสร้างของชเวอันให้ลอยสูงขึ้นไปอีก!

“ชุดเลย!”

เสียงตะโกนจากอาร์ช

ชเวอันเหวี่ยงแขนที่ถือดาบไปข้างหลังสุดกำลัง

ดาบในมือซึ่งถูกออราลีดาห่อหุ้มชั้นแล้วชั้นเล่าปลี่ยนแปรสภาพเป็นดั่งหอกแห่งความมืด

ชเวอันนึกถึงตอนได้รับดาบเล่มนี้จากเคลในคิกายนาเซตเฮนิทูล

“ใช้พลังทั้งหมดที่นายมีชะ”

“นี่คือประวัติศาสตร์ของนาย ที่นายจะเป็นคนเขียนมันขึ้นที่นี่”

“ฉันเชื่อใจนายนะ”

ชเวอันแยมยิ้มเมื่อเห็นกลีดาบินผ่านไป

“อะ...อะโรวะ ไอ้อีกาเน! สิ่งมีชีวิตต่ำต้อยเช่นนี้บังอาจนั้! ไปให้พ้น!”

และในวินาทีที่ฝูงกาเข้าบดบังใบหน้าของครึ่งมังกร หมอผีกาซานจากเผ่าพัยค์ก็ใช้ความดำมืดปกคลุมดวงตาที่พร่ามัวของครึ่งมังกรจนมันมองไม่เห็นสิ่งใด

ตอนนั้นเอง ความมืดของชเวอันก็แปรเปลี่ยนเป็นหอกแล้วพุ่งออกไป

ทว่าครึ่งมังกรก็ไม่พลาดที่จะสัมผัสได้ถึงพลังซึ่งมุ่งเป้าหมายตน พลังธาตุคู่ปักษ์ที่โกล้เข้ามาทุกขณะนั้น หากมันสัมผัสถูกร่างกายที่บิดเบี้ยวนี้เมื่อใดเขาย่อมจบสิ้นอย่างแท้จริง แม้จะอยู่ในสภาวะคลุ้มคลั่งแต่สัญชาตญาณเอาตัวรอดก็ยังคงตระหนักรู้ถึงเรื่องนั้นได้ แขนทั้งสองข้าง

ของเครื่องม้งกรพลันขยับไหว

“เล่ห์เหลี่ยมเช่นนี้ ข้า...อีก!”

วิดดดด

แขนทั้งสองข้างของเครื่องม้งกรถูกพันธนาการ

ผู้ที่สามารถพันธนาการเขาไว้ได้ในชั่วพริบตา วิหรานั่นเอง แล่สองเส้น
ของเธอกำลังรัดแขนมันไว้อย่างแน่น แม้ตัวแล่จะค่อยๆ ถูกแสงสว่างแผดเผา
จนมอดไหม้ แต่ก็ยังไม่ยอมคลายออก

“บัดซบเอ๋ย! ข้าจะ...ฆ่า...ฆ่าให้หมด!”

เครื่องม้งกรตื่นนอนอย่างบ้าคลั่ง

สิ่งที่เห็นมีเพียงความมืด และร่างกายซึ่งไร้อิสระ

เหมือนกับตอนเติบโตในถ้ำอันมืดมิดในอดีตที่ไม่มีผิด

ไม่ผิด คำว่าเติบโตคงไม่ถูกต้อง

ต้องเป็นตอนที่ถูกลี้นแทงแทง

ความรู้สึกเช่นเดียวกับตอนนั้นทำให้ร่างกายของเครื่องม้งกรถึงขีดจำกัด
ในที่สุด

ฟืบ

เครื่องม้งกรรับรู้ได้ถึงบางสิ่งบางอย่างที่ขาดผิงในหัว ร่างกายเริ่มร้อนระอุ
จนแทบหายใจไม่ออก

“อีก...อีก”

แสงสว่างเจิดจ้าพลันพวยพุ่งออกมาจากร่างเครื่องม้งกร รวากับระเบิด
เวลาที่เข้าสู่การนับถอยหลัง ความรู้สึกถึงอันตรายที่ไม่อาจหยั่งรู้ได้ทะลัก
ออกมาจากร่างกาย

ร้อน! ร้อนเหลือเกิน!

เครื่องม้งกรกรีดร้องอย่างเจียบงัน ยิ่งร้องมากเท่าไร ร่างก็ยิ่งสว่าง
เรืองรองขึ้นเท่านั้น

ฮู้ววว

ในท้ายที่สุดแล่นน้ำก็ระเหยหายวับไปกับแสงสุกสว่าง

“หนีไปให้หมด!”

วิริราชโกณลัน พร้อมกันนั้นแสงของเธอก็ถูกแสงแดดเผาจนมอดไหม้
และขาดสะบั้น

จะระเบิดแล้ว

สุดท้ายแล้วร่างของเครื่องมั่งกรนั้นจะระเบิด

และดับสูญ

แรงสะท้อนจากการระเบิดนั้นย่อมมหาศาลอย่างแน่นอน

วิริราชทั้งตัวลงเบื้องล่าง ขณะเดียวกันก็สัมผัสได้ถึงพลังที่ตรงดิ่งไปยัง
เครื่องมั่งกรซึ่งเปรียบเสมือนระเบิดเวลา

สิ่งที่จะปิดฉากการนับถอยหลัง ‘หอกทมิฬ’

ชเวฮันกางแขนทั้งสองข้างออกแล้วร่วงหล่นลงสู่พื้นดิน เขาลืมตา
จ้องไปยังจุดหมายเพียงหนึ่งเดียว โดยไม่ได้เตรียมตั้งท่ารับแรงกระแทก
เสียด้วยซ้ำ

หอกทมิฬที่พุ่งทะยานออกไป ในที่สุดก็ได้สัมผัสกับแสงสว่าง ไม่ลิ
มันสัมผัสกับความมืดหนึ่งเดียวที่แฝงเร้นอยู่ในแสงสว่างต่างหาก

ณ จุดที่บาดแผลจากฝีมือราอนกับชเวฮันยังคงอยู่

นี่ก็

ความมืดทะลุผ่านแสงสว่าง

“อ้ากกกก!”

เสียงร้องน่าสยดสยองของเครื่องมั่งกรดังก้อง ชเวฮันเห็นบุคคลผู้มี
รูปพรรณสัณฐานคล้ายคลึงกับตนเองมากที่สุดนับตั้งแต่มาถึงทวีปนี้

เส้นผมและนัยน์ตาสีนิล เสียงกรีดร้องของเครื่องมั่งกรผู้ได้สิทธิ์แท้จริง
กลับคืนมาดังปกคลุมทั่วหุบเขามรณะ

และชั่วครู่ต่อมา

ครืนนนน!

ท้องฟ้าพลันสั่นสะเทือนอีกครั้ง

ดับ

ชเวฮันรู้สึกได้ถึงบางสิ่งที่เขาประคองร่างกาย

กึก...กึก...เสียงขึ้นส่วนกระดูกที่เชื่อมต่อกันหลวม ๆ ดังขึ้นขณะรองรับ

แผ่นหลังเขาไว้ ชิ้นส่วนไวเวอร์ในตัวใหม่ที่แมรีสร้างขึ้นอย่างเร่งด่วนช่วยประคองร่างชเวฮันที่กำลังร่วงหล่น เขาสัมผัสได้ถึงความมีตัวตนท่ามกลางแสงสว่างเจิดจ้า

และเขามั่นใจ

“...ทำตามคำสั่งสำเร็จแล้ว”

ทำให้มันร่วงลงมาซะ

เขาได้สร้างผลลัพธ์ตามคำสั่งของเคสแล้ว

ชเวฮันทอดสายตามองร่างของสิ่งมีชีวิตสีดำอันแปลกประหลาดในสภาพกึ่งมนุษย์กึ่งมังกรที่กำลังร่วงหล่นจากเบื้องบนลงสู่พื้นดินอย่างเชื่องช้า

ทุกสายตาในสนามรบต่างจับจ้องภาพชเวฮันที่ร่วงหล่นลงมา

และเคส เชนิทูล ก็คือหนึ่งในนั้น...เขามองร่างนั้นพลาบเงียพหุพังเสียงลมหายใจของราอน

แฮก แฮก

ลมหายใจของมังกรน้อยร้อนระอุ เสียงครวญครางด้วยความทรมานดังขึ้นเป็นระยะ ทว่ามันกลับเจ็บปวดอยู่อย่างนิ่งสงบ เคสขมวดคิ้วให้ทำที่นั้นขณะเดียวกันก็สัมผัสได้ถึงสิ่งหนึ่งในอกที่แผ่อะไรๆออกมาไม่ต่างกัน เขาจึงหยิบมันออกมา

“ท่านลอร์ดจะไปไหนครับ ทำไมถึงเดินไปยังทิศที่มันร่วงลงมา”

แม้จะได้ยินเสียงของลือก แต่เคสก็ยังคงก้าวเดินต่อไปโดยไม่ลังเล

ณ จุดที่ร่างของครี้งมังกรกำลังจะร่วงหล่นลงสู่พื้นดิน เขากำลังเดินไปยังที่แห่งนั้นพร้อมมกอดวัตถุหนึ่งในอ้อมอกแน่น

มงกุฏขาวนั่นเอง

มงกุฏที่เล่าขานกันว่าขึ้นขอบโลหิตของมังกร และเป็นพลังขั้นสุดท้ายที่ผู้สังหารมังกรตามหา แต่เคสกลับชิงมันมาได้ระหว่างทาง เขาก็มั่นใจในมือเพื่อไปเผชิญหน้ากับวาระสุดท้ายของผู้ที่กำลังร่วงหล่น

ครี้งมังกรร่วงหล่นลงสู่พื้นดินอย่างแผ่วเบาจุดตั้งชนนที่ลอยละล่องจากฟากฟ้า

บนเส้นทางที่มุ่งหน้าไปยังคนผู้นั้น

เคลเดินเข้าไปหาบุคคลหนึ่งก่อน

“คุณโรซาลิน”

สายตาของโรซาลินจับจ้องมายังเคล และทันใดนั้น เสียงร่างกระแทก
พื้นก็ดังกระหึ่มโสตประสาทของเธอ

ตูม!

หญิงสาวนึกถึงครึ่งมังกรที่ร่วงหล่นลงมา สิ่งมีชีวิตสีดำรูปร่างพิลึกพิลั่น
ไม่ใช่ทั้งมนุษย์และสัตว์เลื้อยคลาน ขณะที่สายตาของเธอกำลังจะเบนจาก
เคลไปทางศัตรูที่ร่วงหล่นลงมานั่นเอง

“ผู้บัญชาการโรซาลิน ตัดสินใจเถอะครับ”

คำที่เรียกเธอว่าผู้บัญชาการจุดรั้งสายตาของหญิงสาวให้หันกลับมา
พบกับเคลอีกครั้ง

“ตัดสินใจเธอคะ”

เคลจ้องมองโรซาลินที่ย่อนถาม นัยน์ตาแดงก่ำ ปลายนิ้วสั่นระริก
จากการหักโหมใช้มานา รวมถึงคราบเลือดแห้งกรังบนริมฝีปาก ร่องรอย
การต่อสู้อันแสนสาหัสเหล่านั้นคือราคาที่ต้องจ่ายเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิ์ในการ
เอ่ยคำสั่งสุดท้าย

มือที่กำลังมกฏชี้ไปยังทิศทางหนึ่ง

อีกฟากของหน้าผาที่ซึ่งพันธมิตรผู้ไร้พ่ายตั้งมั่นอยู่ เมื่อกำแพงน้ำและ
ไฟสูญสลาย ไม่เหลือแม้แต่ไอน้ำ ค่ายของศัตรูก็ปรากฏชัด พร้อมด้วย
ร่องรอยการทรยศและความแตกแยก

“จะข้ามสะพานไปหรือจะถอยกลับครับ”

สะพาน

เมื่อกำแพงไฟและน้ำสลายไปจนสิ้น หน้าผาที่พังทลายก็เผยโฉม
ออกมา แม้หินผาจะสูญหายไปมากเพราะหอกคิลาของเคล แต่บริเวณที่
พังทลายลงมานั้น บัดนี้ก็พอจะข้ามไปได้แล้ว

“ฮะ...ฮ่าๆ-”

โรซาลินส่งกำลังลงไปยังขาทั้งสองข้างเพื่อยืนหยัดให้มั่นคง หญิงสาว
หัวเราะพลางกำถุงเวทมนตร์ที่บรรจุพลังเวทมนตร์เอาไว้แน่น และในจังหวะที่

ดวงตาอันเปี่ยมด้วยไฟแห่งความมุ่งมั่นมองตรงไปยังเคลนั้นเอง เขาก็เอ่ยขึ้น

“ตอนนี้สะพานนั้นกลายเป็นสะพานสำหรับพวกเราแล้ว เชิญเลือกได้เลยครับ ผู้มีอำนาจสั่งการสูงสุดในที่แห่งนี้คือคุณโรซาลินนะครับ”

หญิงสาวหันหลังกลับไป มองเห็นสมาชิกกองพันนักเวทที่ค่อยๆ ลดเกราะป้องกันลง พร้อมกันนั้นทหารและอัศวินที่หมอบคู้อยู่ในแนวป้องกัน วงกลมพร้อมกับโล่ก็ปรากฏอยู่ในสายตา

การล่มสลายของศัตรูและความแตกแยกภายในทัพของพวกเขา

ริมฝีปากของโรซาลินค่อยๆ ยกยิ้ม เธอประกาศก้อง

“อัศวินและทหารราบจงจัดกระบวนทัพ! กองพันนักเวทที่สอง สาม และสี่ เตรียมเวทมนตร์โจมตีเดี๋ยวนี้! พวกเรา!”

ในดินแดนซึ่งมีหุบเขามรณะเป็นเส้นแบ่งพรมแดนระหว่างอาณาจักร เบรคและอาณาจักรอัลโกซาน เมื่อได้ยินคำสั่งของผู้บัญชาการให้จัดทัพเตรียมพร้อมเข้าโจมตี หัวใจของเหล่าทหารอาณาจักรเบรคพลันเต้นระรัว

สิ่งที่รออยู่อีกฟากฝั่งของเหล่าศัตรูที่คลุ้มคลั่ง

โรซาลินตะโกนสิ่งนั้นออกมา

“พวกเรา...จะข้ามพรมแดนไปกวาดล้างศัตรู!”

เมื่อเคลบอกให้เลิก แน่นอนว่าโรซาลินยอมเลือกข้ามสะพาน และยังเลือกอีกสิ่งหนึ่งด้วย

“นั่นจะสร้างสะพานเอง! กองพันที่หนึ่งคอยสนับสนุนนั่น!”

ซากปรักหักพังนั้นมีมากเกินกว่าที่ทหารราบและอัศวินบนหลังม้าจะผ่านไปได้ โรซาลินจึงตัดสินใจโปรยดินเพื่อกลบพื้นดินที่ขรุขระ

ต้องรอให้ลอร์ดเคลชี้แนะก่อนถึงจะนึกออกอยู่เรื่อยเลยสินะ

ไม่ว่าจะเป็นไฟ น้ำ หรือดิน ล้วนแต่นึกออกหลังได้ยินคำพูดของลอร์ดเคลทั้งสิ้น ในเมื่อนึกได้ช้า ก็ต้องรีบเคลื่อนไหวให้เร็วขึ้น โรซาลินกำพลีเกวมนตร์ระดับสูงสุดไว้ในมือทันที แล้วเสียงของผู้ที่เดินผ่านเธอไปก็ดังขึ้น

“อย่าหักโหมนะครับ ห่วงร่างกายตัวเองด้วย”

โรซาลินหลุดหัวเราะ เพราะผู้ที่พูดคำนั้นคือเคล เฮนิทุส นะสิ คนที่

ละเลยร่างกายตัวเองมากที่สุดกลับมาพูดเช่นนั้น น่าขันสิ้นดี หญิงสาวมองตาม
แผ่นหลังที่เดินจากไปก็ลึงเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยถาม

“...ยังไหวอยู่ใช่ไหมคะ”

ทั้งโล่ ทั้งน้ำ และดิน

ร่างกายของเขาคงรับไหวไหมนะ เขาจะตกอยู่ในสภาพเดียวกับระเบิด
เวทมนตร์หรือเปล่า

“ไหวสิครับ ร่างกายผม ผมดูแลเองได้”

คนโกหก คำพูดนั้นจุกอยู่ที่ลำคอ แต่โรซาลีนก็กลักลืนมันลงไป
แล้วหันไปฟังเสียงเคลแทน

“แมรี”

“คะ ท่านลอร์ด”

“ตอนสร้างสะพานใช้เศษกระดูกเป็นโครงค้ำยันด้วยนะ”

นอกจากไวเวิร์นแล้ว แมรียังมีถุงที่บรรจุเศษกระดูกจากป่าแห่งความมืด
อีกมากมาย เคลสั่งให้ใช้เพียงบางส่วนและหันไปออกคำสั่งกับคนอื่น ๆ ด้วย

“อาณาจักรโรอุโนให้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บัญชาการอาณาจักรเบรค
เป็นอันดับแรก! อัศวินจัดกระบวนทัพ ส่วนกองพันนักเวทให้ปฏิบัติตาม
คำสั่งของผู้บัญชาการโรซาลีน!”

ทั้งกองกำลังฝ่ายอาณาจักรโรอุโน อาณาจักรเบรค และโรซาลีน

กองกำลังทั้งหมดต่างมุ่งเป้าไปยังจุดตายของศัตรูที่กำลังอ่อนแรงและ
แตกพ่าย ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครใดสนใจวาระสุดท้ายของศัตรูผู้เคยแข็งแกร่ง
ที่สุดอีกต่อไป โรซาลีนเองก็เช่นกัน เพราะเธอเห็นแล้วว่ามิชเวฮัน วิธรา
และกาซานติดตามเคลไป

ตราบดีที่ทั้งสามคนนั้นอยู่ด้วย ก็ไม่มีอะไรต้องกังวล ทั้งความปลอดภัย
ของเคล หรือแม้แต่วาระสุดท้ายของศัตรูที่ร่วงหล่น

โรซาลีนแยมยิ้มให้กับคณะเดินทางที่เข้ามาหา นอกเหนือจากทั้ง
สามคนนั้นยังมีล็อก เฟาพัคค์ แมรี และเฟาวาฟอีกสองคนอยู่เคียงข้างเธอ
เมื่อพวกเขาอยู่กันพร้อมหน้า เธอก็ไม่มีสิ่งใดต้องห่วงเกรง

วูบบบ

เวทมนตร์เริ่มสั่นสะเทือนอีกครั้ง แรงสั่นสะเทือนได้ขึ้นมาตามปลายเท้า
ของเคล

โรซาลินเองก็สุดยอความจริง ๆ

สมแล้วที่ถูกวางตัวเป็นเจ้าของหอคอยเวทมนตร์คนต่อไป แม้จะใช้
เวทมนตร์ขนาดใหญ่ที่ผลักดันตัวเองจนถึงขีดจำกัดไปหลายครั้ง แต่เธอ
กลับยังดูมีชีวิตชีวาขึ้นเรื่อย ๆ คงกำลังเติบโตอยู่เสมอสินะ

มนุษย์พวกนี้น่ากลัวชะมัด

เคลถึงกับพูดไม่ออกเมื่อเห็นชเวฮัน วิริรา และกาซานที่ล้อมรอบเขาอยู่
ต่างก็ดูสบายดีทั้งที่ได้รับบาดเจ็บและอาบไปด้วยเลือด

หรือจริง ๆ แล้วพวกนี้มีแก่นชีวาแห่งดวงใจกันหมด

ด้วยความรู้สึกกระอักกระอ่วนใจที่ก่อตัวขึ้น เคลจึงขมวดคิ้วมุ่นขณะ
ก้าวเข้าไปหาครึ่งมังกร ส่วนคนทั้งสามที่ยืนห้อมล้อมเขาไว้ราวกับองค์กรนั้น
ได้แต่ยืนนิ่งเงียบโดยไม่เอ่ยคำใด

“อืม”

ทว่ากาซานกลับตรงในลำคอเมื่อมาถึงจุดที่ครึ่งมังกรตกลงมา

พื้นดินยุบเป็นหลุมวงกลมขนาดใหญ่ประหนึ่งมีอุกกาบาตตกลงมา และ
ที่ใจกลางนั้น ครึ่งมังกรกำลังกระอักโลหิตจนจะสิ้นใจ แม้ทั้งตัวจะสั่นระริก
และยังคงกระตุกอยู่ แต่ภาพนั้นบ่งบอกชัดว่ากำลังจะเสียชีวิตอย่างแน่นอน
ร่างกายที่ปกคลุมด้วยเกล็ดอันเป็นเอกลักษณ์ของสัตว์เลื้อยคลาน อีกทั้ง
เส้นเลือดที่บิดเบี้ยวเป็นรูปลักษณะที่น่าสยดสยองจนแทบทนดูไม่ไหว

ตอนนั้นเอง น้ำเสียงราบเรียบของวิริราก็ดังขึ้น

“ลอร์ดเคล ครึ่งมังกรนั้นจริง ๆ แล้วคงตายไปแล้วนะค่ะ”

“จึ้นเธอ”

เคลถามกลับราวกับไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร แล้วค่อย ๆ ก้าวเท้า
ขึ้นไปบนกองดินที่พังทลายจากแรงกระแทก

“เมื่อพลังของมังกรคลุ้มคลั่ง ครึ่งมังกรผู้มีสายเลือดมังกรอยู่ครึ่งหนึ่ง
ย่อมต้องตาย”

วิริรายืนยันความตายของครึ่งมังกร เคลทำเป็นไม่สนใจคำพูดนั้นแล้ว

มุ่งหน้าไปยังตัวตนที่กำลังดิ้นพรวด

วูบวบ

มงกุฎขาวในมือสั่นสะเทือนรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ หมอผีกาซานและวิริรา
เหลือบมองมงกุฎด้วยไม่รู้ว่ามันคืออะไร

เคลเมนเนียต่อสายตาเหล่านั้น ก่อนจะยอบกายลงสบตากับดวงตา
ที่จ้องเขาจากระยะไม่ไกลนัก

“ฮึ ๆ ๆ แค็ก”

เสียงหัวเราะแผ่วเบาดังขึ้นพร้อมกับโลหิตที่ทะลักออกจากปากของ
ครึ่งมังกร แทนที่จะมองมงกุฎ เคลกลับทอดสายตามองครึ่งมังกรผู้มีผมและ
นัยน์ตาสีนิลนิ่ง ๆ

เขาสัมผัสได้จากลมหายใจที่หอบกระชั้นของมังกรดำ

...คงไม่ใช่หอรอกมั้ง

เส้นผมดำสนิทของทั้งครึ่งมังกรและมังกรดำปรากฏซ้ำในสายตาเขา
ราวกับภาพทับซ้อน คำพูดของต้นไม้โลกที่บอกให้ตามหาพ่อแม่ของราอน
ก็ผุดขึ้นมาเช่นกัน ยิ่งคิดก็ยิ่งสังหรณ์ใจไม่ดี

...คงไม่ได้จะมีน้องชายโผล่มาจริง ๆ หอรอกนะ

ไม่ใช่หอรอก คงไม่ใช่

แต่สีหน้าของเคลกลับยิ่งดูประหลาดขึ้นทุกขณะประหนึ่งกินลูกพลับ
รสฝาด

เหตุใดครึ่งมังกรผู้มีผมและนัยน์ตาสีดำถึงอยู่กับอนธการ แล้วเพราะ
อะไรราอนซึ่งเป็นมังกรดำถึงได้ถูกอนธการนำไปเลี้ยงดูที่ตระกูลมาร์ควิส...
จะเป็นแค่ความบังเอิญที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันเลยจริง ๆ หรือ

“...ไม่มีเรื่องบังเอิญหอรอก”

น้ำเสียงของเคลดังดูดยดสายตาทุกคู่ของคณะเดินทางให้จับจ้องมา แต่
ชายหนุ่มกลับมองเพียงครึ่งมังกรที่เสียงหัวเราะแผ่วเบาใส่เขาไม่หยุด

“รู้สึกยังไงบ้างล่ะ ที่กำลังจะตาย”

เมื่อการคลุ้มคลั่งสิ้นสุดลง ในที่สุดครึ่งมังกรก็รู้สึกว่ทัศนวิสัยที่พร่ามัว
เริ่มชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ เขารู้แล้วว่าร่างกายของตนเองอยู่ในสภาพไหน

กำลังจะตายแล้วสินะ

เก้าร้อยกว่าปีที่ดินร่นเอาชีวิตรอตอย่างสุดท้ายกำลังกลับสลายไปใน
ชั่วพริบตาอย่างว่างเปล่า

เปลือกตาของครึ่งมังกรหนักอึ้ง แต่เขาก็ไม่ได้หลับตาลง เขาพยายาม
เบิกตาให้กว้างที่สุดแล้วจ้องมองเคล เหนินทุส ที่ย่อตัวลงนั่งมองเขาอยู่

เขาเห็นห่อผ้าที่หนุนขึ้นมาในอ้อมกอดของชายผู้นั้น ใบหน้าครึ่งมังกร
บิตเบี้ยว เขารู้ดีว่าย่างใบหน้าบิตเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดมากเท่าไร รูปลักษณ์
ที่ไม่สมบูรณ์แบบหรือมังกรของตนก็จะยิ่งดูน่าเกลียดขึ้นเท่านั้น แต่ก็อดไม่ได้
ที่จะยิ้มอย่างสมเพศตนเอง

“ฮึๆ อีก มา...มา แค็ก เยาะเย้ย...ข้างนั้นหรือ”

เป็นคำพูดที่เอ่ยออกมาได้อย่างยากลำบากหลังพยายามอยู่หลายครั้ง
ครึ่งมังกรเห็นใบหน้าที่ของศัตรูหงิกงอ

“บ้าหรือไง ใครจะไปเยาะเย้ยคนใกล้ตาย”

แม้เคลจะสวมบทบาทอันธพาล ถึงกระนั้นเขาเองก็ไม่เคยเยาะเย้ย
ความตายของผู้ใด ยามทรมานศัตรู เขาอาจต้องหัวเราะอย่างเสียดสีไม่ได้เพื่อ
บิบบันจิตใจของอีกฝ่ายให้รู้สึกจนมุม แต่ก็ไม่ได้อยากหัวเราะจากใจจริง

เขามาที่นี่ด้วยจุดประสงค์อื่นต่างหาก

“กั๊นรอบ ๆ ซะ”

คำสั่งที่เอ่ยขึ้นอย่างกะทันหันทำให้ชเวฮันและวีริราชะงักกันไปชั่วขณะ
มีเพียงคนเดียวที่เข้าใจในทันที

กา กา กา

ฝูงกาดำที่บินหนีไปร่อนลงมาอีกครั้งแล้วสร้างกำแพงวงกลม กาชาน
ยิ้มกว้างพลางกล่าว

“แค่เอ่ยปากก็เข้าใจแล้วขอรับ”

เมื่อโอกาสสร้างมันบังสายตาผู้อื่น เคลจึงลุกเดินเข้าไปใกล้ครึ่งมังกร
มากขึ้น ชเวฮันรีบก้าวตามไปติดๆ

“ฮึๆๆ จะมาฆ่าให้ตายสนิทเลยสินะ ปล่อยไว้เฉยๆ เดี่ยวข้าก็ตายเอง
นั่นแหละ ฮึๆ”

ครึ่งมังกรได้แต่มองเคลที่กำลังเดินเข้ามา แต่กลับไม่อาจขยับร่างกายได้ ร่างที่ใกล้ดับสูญไร้เรี่ยวแรงแม้แต่จะทำตามเศษเสี้ยวความปรารถนาของตนเอง

เคลหยุดฝีเท้าเมื่ออยู่ในระยะที่เพียงยื่นมือออกไปก็ถึงตัว แล้วจึงส่งท่อน้ำให้เขวี่ยน

“...ท่านเคล”

“รับไว้”

เขวี่ยนรับเด็กน้อยตัวจ๋มไว้ในอ้อมแขนอย่างนุ่มนวล ส่วนเคลก็สะบัดแขนข้างที่เริ่มชาจากการอุ้มราอน ก่อนจะย่อตัวลงนั่งด้วยท่าที่สบายๆ ไม่ทุกข์ร้อน

“ทำไมฉันต้องปล่อยให้เกตายไปง่ายๆ ด้วยล่ะ”

“อะไรระ ฮ่าๆๆ อีกร ฮ่าๆๆ!”

ครึ่งมังกรหัวเราะลั่นกับคำพูดของเคลที่ว่าจะไม่ปล่อยให้ตนตายอย่างสบายๆ ฉบับปล้นนั้นวัตถุชิ้นหนึ่งก็ปรากฏสู่สายตา

เคลยื่นของสิ่งนั้นมาตรงหน้า

มงกุฎขาว

“หะ...ทำไม...เจ้าถึงมีสิ่งนี้”

นัยน์ตาของครึ่งมังกรลั่นไหวรุนแรง เขารู้จักของสิ่งนั้นเพราะเห็นมาตั้งแต่ยังเยาว์ แล้วใบหน้าก็พลันบิดเบี้ยวด้วยความหวาดผวาเมื่อตระหนักได้ถึงความจริงข้อหนึ่ง

มงกุฎที่เล่าลือกันว่าหายสาบสูญไปจากแดนเหนืออย่างปริศนา ไม่สูญหายไปต่างหาก เขายังจำได้ดีว่าตนปล้นปีติในใจเพียงใดเมื่อได้ยिनขาวนั้น ครึ่งมังกรมีความสุขที่ของน่าสยดสยองชิ้นนั้นหายไปเสียที

ทว่าของสิ่งนั้นกลับอยู่ในกำมือของหมอนั้น ‘เคล เฮนิทส์’ เขานึกถึงบุคคลลึกลับผู้คอยขัดขวางอนธการขึ้นมาทันที และในที่สุดก็รู้แจ้งถึงตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา

“หะ...ที่ผ่านมามีทั้งหมดเป็นฝีมือของเจ้านี่เอง -!”

เคลเห็นท่าทางนั้นก็เอือม

“เฮ้”

เคลไม่สนใจว่าครึ่งมังกรจะตกตะลึงหรือไม่ แต่มงกฏนี้มีอะไรแปลกๆ

“ทำไมมงกฏขาวที่ไม่เคยมีปฏิกิริยาอะไรเลยแม้จะอยู่ใกล้มังกรดำ
ถึงได้มีปฏิกิริยากับแกกันล่ะ”

ตลอดเวลาที่ราอนอยู่ใกล้ขีดเคล มงกฏไม่แสดงอาการใดๆ

ทว่าทันทีที่ออราสีดำของชเวฮันปักลึกลงในร่าง กระตุ้นให้ครึ่งมังกร
เริ่มคลุ้มคลั่งทีละน้อย มงกฏก็ปลิ้นปล้อนสะเทือนและแผ่ความร้อนออกมา
พร้อมกับแปลงปรกายอันศักดิ์สิทธิ์เลงดงาม

แล้วเสียงของตัวตนหนึ่งก็ดังขึ้นในหัว เจ้าของพลังออราครอบงำ
กระซิบบอกกับเคล จากนั้นเขาก็ได้ถ่ายทอดคำพูดนั้นแก่ครึ่งมังกรที่ใกล้สิ้นใจ
อย่างตรงไปตรงมา

“มงกฏนี้เติบโตด้วยการดูดกลืนเลือดของแก ไซ้ใหม่”

ใบหน้าครึ่งมังกรบิดเบี้ยวยิ่งกว่าเดิม ดวงตาของเขาสั่นระริกด้วยความ
หวาดผวาและความเจ็บปวดตรวดร้าว ผู้เป็นบิดาจะเย็บเยียนเขาในถ้าที่ถูก
คุมขัง...และบางครั้งชายผู้นั้นก็จะถือนมงกฏนี้ไว้ในมือ

ตอนนั้นไอ้พ่อระยำก็ยิ้มให้ข้า ไมลี ยิ้มให้กับมงกฏที่ส่องประกาย
เจิดจ้าขณะดื่มกินเลือดของข้าต่างหาก

“ฮึๆๆ สุดท้ายก็เหมือนกันทั้งนั้น”

ครึ่งมังกรปล่อยวางทุกสิ่งในที่สุด

ต่อให้แข็งแกร่งขึ้นเพียงใด ต่อให้มีชีวิตยืนยาวแค่ไหน แต่เขากลับ
ใช้ชีวิตตามใจปรารถนาไม่ได้เลย ท้ายที่สุดทุกสิ่งทุกอย่างล้วนถูกลิดขิดไว้แล้ว
และเขาก็ทำได้เพียงใช้ชีวิตไปตามโชคชะตาเท่านั้น

เขากระอักเลือดออกมาไม่หยุดหย่อนจนน่าสงสัยว่ายังมีเลือดเหลือให้
ล่ำรอกอีกหรือ แล้วเอ่ยถามเคลด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

“เจ้าก็จะเอาเลือดเข้าไปเลี้ยงมงกฏนั่นเหมือนกันสินะ เจ้าก็อยากเป็น
ราชันหรือ”

และในชั่วขณะนั้นเอง ครึ่งมังกรก็ได้เห็นสีหน้าที่ดูไม่สบอารมณ์ที่สุด
ของเคลเท่าที่เคยเห็นมา

“ราชาบ้านอะไร ฉันจะไปทำอะไรดี ๆ ให้ของน่าขยะแขยงแบบนี้
ทำไมกัน ในเมื่อพวกเราแข็งแรงอยู่แล้วโดยไม่ต้องพึ่งมัน”

แม้จะคิดช่วงชิงพลังของมงกุฏ แต่เคลไม่ได้อยากทำอะไรเอาใจมัน
เลยสักนิด สิ่งที่เขาต้องการมีเพียงพลังเล็กน้อยของมงกุฏที่จะช่วยสร้าง
สมดุลให้แก่ศักยภาพภายในเท่านั้น

“...อะไรนะ ะยะซ่า ๆ ๆ!”

แม้จะยังทุกข์ทรมานอยู่ แต่เครื่องม้งกรก็ระเบิดหัวเราะออกมาได้ เขา
เพิ่งเคยเห็นคนบ้าที่พูดจาเช่นนี้เป็นครั้งแรก เจ้านั้นย่อมต้องรับรู้คุณภาพ
ของมงกุฏ แต่กลับพูดจาเช่นนั้นออกมา น่าขันล้นดี

ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจบอกอะไรบางอย่างแก่ศัตรูผู้มอบเสียงหัวเราะ
ให้ตนก่อนตาย

“...อย่าได้ยุ่งกับ ‘อนธการ’ และของล้ำค่า”

เครื่องม้งกรลั่นไปชั่วครู่ แต่สุดท้ายก็เปิดปากพูด

“จงซ่อนม้งกรล้ำค่าของเจ้าไว้เสีย เมื่อนั้นเจ้าจึงจะมีความสุขได้”

เครื่องม้งกรนึกขึ้นและสมเพชตัวเองที่เอ่ยคำว่า ‘ความสุข’ ออกมา

“และขอบใจที่ทำให้ข้าหัวเราะได้ก่อนตาย”

“พละมบ้าอะไรของแก”

“...หา?”

เครื่องม้งกรเห็นสีหน้าเคลเปลี่ยนไป

“แล้วทำไมฉันต้องปล่อยให้แกตายสบาย ๆ ด้วยล่ะ”

คำพูดนั้นทำให้พวกพ้องของเคลที่อยู่ข้างกายถึงกับชะงักงัน น้ำเสียง
เยือกเย็นไร้อารมณ์ความรู้สึกใด ๆ เสมือนกำลังพูดกับสิ่งของไร้ชีวิตแทรกซึม
เข้าไสถบประสาทของพวกเขาอย่างแจ่มชัด

ทว่าคงไม่มีใครได้ยินชดเจนเท่ากับเครื่องม้งกรอีกแล้ว เขามองเห็นเคล
เฮนิทูล ที่กำลังถูกขวานพรราวแสงอยู่ในมือขณะมองลงมาที่ตน

“เลือกชะ”

เคลไม่ใช่คนที่จะให้อภัยผู้ใดก็ตามที่ล่วงเกินทั้งตนเองและอาณาเขต
ของเขา แต่เขาเป็นคนประเภทที่จะต้องทำให้คนเหล่านั้นชดใช้อย่างสาสมเสมอ

ซีเร็ม ผู้สังหารมังกรตัวปลอมรวมถึงดาราแดงคนอื่นๆ ของอนธการ ก็จะต้องชดใช้ในบาปของตน ความตายที่พวกมันหวาดกลัวที่สุดจะไปเยือนในไม่ช้า

“จะตายอย่างทรمانหรือจะมีชีวิตที่มีเวลาจำกัดอย่างทุกซ์ทรมานยิ่งกว่า”

ชีวิตที่มีเวลาจำกัด เคลเอ่ยคำที่ไม่ชอบใจนักออกมา และในห้วงความคิดนั่นเอง เสียงของออราครอบงำก็พลันดังก้อง

“หากสวมโซ่ตรวน ก็คงจะยึดชีวิตไปได้อีกสักหกเดือน แน่หนอว่าตายตอนนี้คงจะสบายกว่าเยอะ”

ออราครอบงำยังคงส่งข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าเครื่องมังกรนั้นมาให้ไม่ขาดสายทำไม่กันนะ แม้จะเกิดคำถาม แต่เขาก็ถ่ายทอดสิ่งที่ต้องพูดออกไปก่อนด้วยเสียงราบเรียบ

“ไม่ว่าจะเลือกอะไร เบื้องหน้าของแกก็มีเพียงขุนนรกเท่านั้น”

เป็นครั้งแรกที่เครื่องมังกรได้รับโอกาสให้เลือก ทว่านัยน์ตาของผู้ที่เอ่ยทางเลือกนั้นกลับเย็นชาไร้ความปรานี

“พอครบครึ่งปีก็จะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ จนสูญสลาย และตายไปโดยไม่เหลือแม้แต่ร่องรอยใดๆ บนโลกใบนี้”

หากเนื้อหามีเพียงเท่านั้น ก็คงไม่ใช่न्नรกสำหรับเครื่องมังกร แต่เคลกลับบทวนข้อมูลที่ออราครอบงำส่งมาให้ แล้วพิศมองเครื่องมังกรที่จะตกต่ำถึงขีดสุดหากเลือกมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างมีเวลาจำกัด

“แน่อนว่าความตายคงเป็นชีวิตที่สบายกว่า”

เครื่องมังกรถึงกับพูดไม่ออก เขabitมูมปากที่สั่นระริกเป็นรอยยิ้มแปลกประหลาด

“ในเมื่อบอกว่าความตายสบายกว่า แล้วทำไมถึงไม่ฆ่าเข้าไปเสียเลยล่ะ เอาแต่พาล่ามมากอยู่นั่น”

“ก็เพราะไม่อยากให้แกตายอย่างสบายยังงี้ล่ะ”

น้ำเสียงของผู้ตอบนั้นเย็นชาจนถึงขั้นโหดร้าย เครื่องมังกรยิ่งbitมูมปากมากขึ้นเมื่อเห็นท่าทีของเคล เสนิทุส ที่ไม่ปรารถนาให้เขาจบชีวิตอย่างสงบตอนนั่นเอง เสียงของเคลก็ดังขึ้นต่อ

“เพราะฉันถึงให้โอกาสแกเลือก”

โอกาสเลือก คำพูดนั้นวนเวียนอยู่ในปากของครึ่งมังกร ทว่าเคลไม่ได้ใส่ใจว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกเช่นไร เขายังคงพูดต่อไป เพราะเวลาของครึ่งมังกรผู้ใกล้สิ้นใจนั้นเหลืออยู่อีกไม่มากแล้ว

“ถ้าแกเลือกมีชีวิตต่อ พลังมืดที่ฝังในร่างกายกับธาตุแสงของแกจะปะทะกันไม่สิ้นสุด ในหนึ่งวัน ไม่สิ ทุกๆไม่กี่วินาที ร่างกายของแกจะรู้สึกเจ็บปวดราวกับภายในกำลังจะระเบิดออก”

ท้ายที่สุดแล้วมันก็เป็นเรื่องไร้สาระ

ครึ่งมังกรอดหัวเราะเย้ยหยันไม่ได้

“ฮึ่ๆ พูดจาเหลวไหลอะไร ถ้าข้ารอด ถ้าร่างกายข้าดีขึ้น ธาตุแสงของข้าจะกลืนกินความมืดไม่สมบรูณ์นี้”

“ถ้าเป็นมังกรนะ”

“...ว่าไงนะ”

นัยน์ตาครึ่งมังกรสั่นไหว

เคลเข้ามาใกล้แล้วกระซิบข้างหู

“แกจะกลายเป็นมนุษย์”

กลายเป็นมนุษย์

“พลังธาตุแสงจะเหลือแค่เศษเสี้ยวจางๆ แต่พลังมังกรจะมลายหายไปจนสิ้น”

สิ่งใดก็ตามเล่าคือขุมทรัพย์สำหรับครึ่งมังกร

ประการแรกคือ หากเลือกมีชีวิตอยู่ต่อไป ก็จะต้องเผชิญความเจ็บปวดรวดร้าวทุกขณะในฐานะมนุษย์

“แกจะกลายเป็นมนุษย์ธรรมดาผู้อ่อนแอ หุร่นหุรายในความเจ็บปวดทรมานอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน ดินรนอยู่เช่นนั้น แล้วสุดท้ายก็ตายไป”

และแม้ไม่ได้เอ่ยออกไป แต่กฎเกณฑ์ที่ซ่อนอยู่จะพันนาการเขาอยู่ภายในกำมือของเคล

“แต่ถ้าเลือกมีชีวิตต่อ ก็จะมีชีวิตได้อีกนิດ”

เคลจ้องมองครึ่งมังกรซึ่งขยับปากพะงาบๆ แต่ยังเปล่งเสียงใดออกมา

ไม่ได้ ไม่มีเวลาแล้ว กระนั้นครึ่งมังกรก็เอ่ยถามขึ้นมา

“พวกเจ้า...เจ้าคิดจะกำจัดอนธการนั้นหรือ”

“รู้ไปแล้วจะทำอะไรได้ ในเมื่อแกก็ไม่ใช่พวกของฉัน”

เฮอะ!

ครึ่งมังกรหลุดเสียงหัวเราะปนเสียงถอนใจ คำตอบทันควันของเคลนั้น
เฉียบคมราวกับดาบ ทว่าก็ยังไม่วางท่าทีการกระทำที่ตามมาของเขา

“ฉันจะให้เวลาแกคิดสักหน่อยแล้วกัน ไม่ว่าจะตายหรือจะอยู่ต่อ ฉัน
ก็มีเรื่องต้องรู้จากแกอีกเยอะ เลยต้องใช้เวลาซักหน่อยนะ”

ชเวฮันที่ฟังบทสนทนาของเคลและครึ่งมังกรอยู่ถึงกับชะงักไป

จะรักษาครึ่งมังกรได้อย่างไรกัน

ไม่ใช่แค่เขาคนเดียวที่ข้องใจ ภายในกำแพงวงกลมที่เหล้าอึกาสว่าง
ขึ้นมา กาซาน วิริรา และแม้แต่ตัวครึ่งมังกรเองก็สงสัยเช่นกัน แต่ในไม่ช้า
คณะเดินทางก็ได้เห็นใบหน้าที่บิดเบี้ยวของครึ่งมังกร

“นี่ ไหนบอกให้ข้าเลือกไง! จะทำบ้าอะไร อยากให้ข้าจบชีวิตอย่าง
ทรมานด้วยของน่าสยดสยองนั้นรี!”

เสียงร้องอันสิ้นหวังของผู้ที่ไม่อาจยับยั้งกายได้ดังขึ้นอย่างหวาดผวา

มงกุฎขาว

มงกุฎที่ส่องประกายวาววับค่อยๆ เคลื่อนเข้าหาครึ่งมังกร วัตถุอัน
น่าสยดสยอง เขาต้องทนฟังเสียงของมงกุฎที่ตีมันกินโลหิตของตนมาตั้งแต่
วัยเยาว์

กระทั่งบัดนี้ ยามหลับใหลก็ยังได้ยินเสียงนั้น

พร้อมกับเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดและหวาดกลัวของตนเอง

“อือออ...อีก...อีก!”

เขาพูดไม่ออก ทำได้เพียงจ้องมองเคลด้วยแววตาประหวั่นพรั่นพรึง
เมื่อเห็นเช่นนั้น กาซานก็พยักหน้า

อย่างที่คิด ไม่ปล่อยผ่านจริงๆ ด้วย

ในบางครั้ง เคลก็เป็นคนที่ลงมืออย่างเด็ดขาดโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย
เขาเป็นคนที่มึนหลักการของตนเองชัดเจนจนหมอมือกาซานอดสงสัยไม่ได้ว่า

บุตรชายคนโตของอาณาจักรเล็กๆ กลายเป็นคนเช่นนี้ได้อย่างไร เพราะการตัดสินใจฆ่าตัวตายได้นั้นหาใช่สิ่งที่มาจากพรสวรรค์โดยกำเนิด หากแต่ต้องอาศัยประสบการณ์ที่สั่งสมมานานหลายปี

กาซานผู้ไม่รู้แน่ชัดว่าเคลผ่านอะไรมา จึงทำได้เพียงเฝ้ามองการเผชิญหน้าระหว่างครึ่งมังกรที่ตื่นตระหนกกับเคลอย่างเงียบงัน

ทว่าในที่แห่งนี้ยังมีคนอื่นผู้หนึ่งที่กำลังจ้องอยู่เช่นกัน

เคล เฮนิทส์ ตัวเขาเอง

อุตส่าห์บอกว่าจะช่วยยืดชีวิตให้หน่อยแท้ๆ ทำไมถึงมีปฏิกิริยาแบบนี้กัน

เคลรู้สึกงุนงง แต่ก็ยืนมองกฎขาวไปยังครึ่งมังกรที่กำลังสั่งนังนงด้วยความตื่นตระหนก

“จงทำให้อัณมณีตรงกลางมงกุฎเต็มโลหิตมังกร เมื่อนั้นเจ้าอสุรกายนั้นจะยังมีชีวิตอยู่ต่อไปได้”

เคลทำตามคำชี้แนะของออราครอบงำ เขานำมงกุฎเข้าไปยังจุดที่โลหิตของครึ่งมังกรไหลรินออกมามากที่สุด

ในตำแหน่งที่เขวแฮนได้ทิ้งรอยดาบไว้ อัณมณีสีขาวยุติสรีระกลางมงกุฎ ได้สัมผัสเข้ากับโลหิตสีแดงฉานของมังกรที่ไหลหลั่งออกมา

“อึกกกก”

เคลขมวดคิ้วมุ่น ทว่าไม่ใช่เพราะเสียงครวญครางอย่างเจ็บปวดของครึ่งมังกร

“ฮะ—”

แล้วก็ไม่ใช่เพราะเสียงอุทานอย่างตกตะลึงของกาซานเช่นกัน

จ๊วบ...จ๊วบ...

พลันมี ‘ปาก’ ปรากฏขึ้นบนผิวของอัณมณีสีขาว ไม่สิ เรียกว่าหลุมดำ อาจเหมาะสมกว่า วังวนสีดำสนิทก่อตัวขึ้น ดูแปลกแยกจากอัณมณีขาวบริสุทธิ์ ก่อนจะเริ่มดูดกลืนโลหิตมังกรอย่างตะกละตะกลาม ใบหน้าของเคลบิดเบี้ยวตาม

น้ำขยี้แฉะเยิ้ม

อะไรจะเนี่ย ไอ้ของอัปลักษณ์พรรค์นี้

เคลอยากเหวี่ยงมงกุฎทิ้งไปให้รู้แล้วรู้รอด ไม่สิ แค่อัณมณีสาวนี่ก็พอ
แต่ต้องข่มใจไว้ เพราะมงกุฎนี้ดูมีราคา

ไม่นานนัก ปรกายบางอย่างก็วามผ่านนัยน์ตาของชายหนุ่ม
“โอโฮ้”

เคลฟังเสียงชื่นชมของกาซานเป็นดังเสียงดนตรีประกอบฉากพลาง
สังเกตสีหน้าक्रमังกร

สีหน้าของक्रमังกรดูดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทว่าเมื่อเจ้าตัวรับรู้ถึงการ
เปลี่ยนแปลงนั้น สีหน้าของอีกฝ่ายกลับแปลกพิลึกไป เพราะสัมผัสได้ถึง
ความเจ็บปวด แต่กลับไม่รู้สึกรทมนาน

จ๊วบ...จ๊วบ...

สัญญาชญาณของเคลบอกว่าให้พอแค่นี้ เขาจึงค่อยๆ ดึงอัณมณีสาว
ออกจากบาดแผลบนหน้าท้องดำสนิทที่โลหิตของक्रमังกรไหลริน

ถึงจะขยับไม่ได้ แต่ก็คงไม่ตายแล้วละ

น่าจะยึดชีวิตต่อไปได้อีกราวๆ หนึ่งสัปดาห์ แน่نونว่าทั่วทั้งร่างคงไม่มี
เรียวแรงเลยแม้แต่น้อย

เมื่อโลหิตของक्रमังกรจางหาย แม้จะหลงเหลือร่องรอย แต่ท้ายที่สุด
ย่อมเหลือเพียงร่างกายของมนุษย์ ทว่าธาตุมังกรจะยังคงอยู่ในร่างมนุษย์
และสุดท้ายความตายก็จะมาเยือน

เคลเหลือบมองเกล็ดคล้ายสัตว์เลื้อยคลานของक्रमังกรที่ยังคงอยู่
เหมือนเดิมอย่างไม่ใส่ใจ แล้วดึงมงกุฎออก

จ๊วบ...จ๊วบ...

ทว่าปากสีดำของอัณมณีสาวนั้นกลับขยับหุบหิมิบ ทำท่าเหมือน
เสียดายแล้วขยับไปทางท่อผ้าของราอานเล็กน้อย

ขณะที่ชเวฮันเห็นดังนั้นก็แล้วชะงักไปนั่นเอง

เคร้ง!

มงกุฎถูกขว้างทิ้ง มงกุฎที่เปล่งแสงอันศักดิ์สิทธิ์ก็ลิ่งไปบนพื้นดินจน
เประอะเปื้อน น้ำเสียงหงุดหงิดของเคลดังก้อง

“เสียสตีไปแล้วหรือไง”

แม้ว่าปากสีดาจะอันตรายจนเหลือเพียงพื้นผิวเรียบเนียนของอัญมณีสีขาวอันศักดิ์สิทธิ์ แต่เคลกลับใช้เท้าเหยียบขยี้มันลงกับกองดิน ก่อนจะเตะมังกูไปมา

“สมกับเป็นท่านเคล”

วิริรามองดูภาพนั้นแล้วหันไปมองชเวอันเมื่อได้ยินคำพูดของเขา ชเวอันมีสีหน้าภาคภูมิใจพลางกอดท่อผ้าที่หุ้มราวนไว้นั่น เมื่อเห็นท่าทางนั้น วิริราจึงอ้าปากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ก็ต้องฟังคำสั่งของเคลก่อน เคลยึดมังกูเข้าไปในส่วนลึกของถุงเวทมนตร์แล้วสบตากับครึ่งมังกร

แม้จะเห็นใบหน้าที่ยุ่งรุงของครึ่งมังกร แต่เคลก็พูดในสิ่งที่ต้องพูด

“ไล่ตรวนซะ กาชาน ผูกมัดด้วยคาถา”

ตรวนที่ปิดกันทั้งมาฮา ออรา และพลังกาย...นอกจากนี้ เคลยังฝากให้ใครคนหนึ่งช่วยจับตาตุครึ่งมังกรด้วย

“วิริรา”

“อะ จะจับตาตุอย่างดีที่สุด”

หากเป็นเธอแล้ว ย่อมรับรู้ถึงพลังของครึ่งมังกรได้อย่างว่องไวกว่าผู้ใด และจับสังเกตความผิดปกติได้แม่นยำราวกับมีตาพิพย์ เคลลุกขึ้นยืนขณะมองครึ่งมังกรที่จมดิ่งสู่ห้วงนิทราด้วยคาถาของกาชาน

นอกกำแพงอีกา มีเสียงโห่ร้องดังมากมาย

เสียงโห่ร้องจากการปะทะกันระหว่างพันธมิตรผู้ไร้พ่ายกับกองกำลังของเฟรอน เบรค และโรนุดังระงม เคลตระหนักดีว่าไม่อาจหาข้อยุติใดๆ ได้จากที่นี่

ทั้งเผ่าหมี เผ่าคนแคระ รวมถึงทหารราบจำนวนนับไม่ถ้วนจากอัลโกซานและนอร์แลนด์ การกวาดล้างพวกเขาทั้งหมดนั้นย่อมเป็นไปได้ต่อให้ฝ่ายนี้จะมิผู้แข็งแกร่งอยู่มากเพียงใด แต่ยังต้องอาศัยการเสียสละของผู้คนจากเบรคและโรนุดังจำนวนมากจึงจะคว้าชัยได้

โรซาสินเองก็คงรู้เรื่องนี้ดี

และในทันใดนั้นเอง เสียงของหญิงสาวจากนอกกำแพงก็ดังสนั่นสะท้อนไปทั่วบริเวณ

“ผู้ต้องการยอมจำนน จงฉีกธงทิ้งซะ!”

จากนั้นเคลก็เอ่ยนขึ้นพร้อมกับคำขู่ขวัญของเธอที่มุ่งไปยังสมาชิกของ พันธมิตรผู้ไร้พ่าย

“สลายกำแพง”

กา กา ผุ่งอีกาของกาซานเริ่มทยอยบินขึ้นฟ้าไปที่ละตัวสองตัว เมื่อ กำแพงลี้ด้าหายไป ร่างของเคลก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นในสนามรบอีกครั้ง

โรชาลินจับจ้องไปยังบุรุษผมแดงที่ปรากฏกายขึ้นท่ามกลางผุ่งอีกา ตามมาด้วยวิธรา กาซาน ชเวฮัน และร่างของเครื่องมั่งกรที่ถูกพันธนาการ ทุกส่วนจนมองไม่เห็น ไม่ได้ยิน และไม่อาจขยับเขยื้อนได้

ภาพของศัตรูผู้พ่ายแพ้เคียงข้างกับเหล่าพันธมิตรผู้แข็งแกร่งที่ยังคง ยืนหยัดอย่างองอาจสะท้อนอยู่ในดวงตา หญิงสาวเห็นเคลก้าวเข้ามาบน สะพานที่ตนสร้าง เหล่าผู้แข็งแกร่งที่จะพลิกกระแสสงครามกำลังมาทางนี้ แม้แต่ฝ่ายศัตรูเองก็ตระหนักได้ถึงความจริงข้อนั้นเช่นกัน

และในไม่ช้า เสียงตะโกนของเผ่าหมีคนหนึ่งก็ดังขึ้นให้โรชาลินได้ยิน

“ถอยทัพ!”

บัดชบเอี้ย ผู้ควบคุมเผ่าหมีสับถอกออกมาพลางสั่งให้ถอยทัพ

เครื่องมั่งกรถูกจับตัวไปแล้ว แกมยังพ่ายแพ้ให้แก่พลังอันน่าสะพรึงกลัว อีกด้วย

เผ่าหมีตัดสินใจอย่างรวดเร็ว เขาไม่อาจปล่อยให้พรรคพวกต้องบาดเจ็บ ไปมากกว่านี้ ในเมื่อเผ่าสิงโตยังไม่มา ก็ต้องรักษากำลังของตนไว้

อย่างไรชะพวกศัตรูก็ไล่ตามมาไม่ได้อยู่แล้ว

อาณาจักรเบรคไม่มีทางบุกเข้าสู่อาณาเขตฮัสโกซานได้ ต่อให้มี ผู้แข็งแกร่งอยู่มากเพียงใด ก็ไม่อาจเอาชนะกองทัพอันมหาศาลของ พวกตนได้

“ถอย!”

“ถอยทัพ!”

คำสั่งของเผ่าหมีถูกส่งต่อไปทั่วทั้งกองทัพ พวกเขาเริ่มล่าถอย ส่วน กองทัพของอาณาจักรเบรคก็ไม่ได้ไล่ตามไป

เพราะไม่มีคำสั่งจากผู้บัญชาการโรซาลีน

โรซาลีนกวาดตามองรอบ ๆ ก็เห็นความอ่อนล้าอย่างหนักของเหล่า
นักเวทในกองพัน ทหารจำนวนมากที่หลบสายฟ้าไม่ทันจนบาดเจ็บ และ
หุบเขามรณะที่บัดนี้ได้กลายเป็นเพียงซากปรักหักพัง

เธอหลับตาลงชั่วคราวแล้วลืมตาขึ้น

“กลับ”

คำสั่งถอยทัพของเธอถูกส่งต่อไปยังทหารทุกคน และทันใดนั้นก็
เสียงของคนผู้หนึ่งดังตอบรับขึ้นมา

“ศัตรูถอยทัพไปแล้ว ส่วนพวกเราที่รอดชีวิตมาได้สินะครับ”

เป็นเสียงของเคลที่เอยกับโรซาลีน เมื่อได้ยินเช่นนั้น เหล่าทหารพลัน
คลายมือที่กำลังอาวุธออกเล็กน้อย

ทว่าสงครามยังไม่จบลงโดยสมบูรณ์

“พวกศัตรูที่ล่าถอยไม่ได้ไปจากหุบเขามรณะซะทีเดียวครับ พวกมันหาทำเล
ตั้งค่ายกันใหม่แล้ว”

พันธมิตรผู้ไร้พ่ายไม่ได้ล่าถอยออกไปอย่างสมบูรณ์

พวกเขาเข้าใจดีว่าหากหนีไปตอนนี้ก็เท่ากับจบเห่ พวกเขายังไม่ได้
ใช้กำลังพลมหาศาลที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่เลย

คงนึกเสียดายเช่นนั้น

“ส่วนกองทัพอาณาจักรเบรคกำลังตั้งค่าย โดยใช้สะพานที่ผู้บัญชาการ
โรซาลีนสร้างขึ้นเป็นศูนย์กลางในการรวมพลครับ”

กองกำลังที่กระจัดกระจายอยู่ท่าจุดเริ่มทยอยมารวมตัวกันที่สะพาน

“นับจากนี้ มีความเป็นไปได้สูงที่สงครามจะยืดเยื้อ”

ศึกแรกนับว่าอาณาจักรเบรคชนะขาดลอย

ทว่าจากนี้ไป ทั้งสองฝ่ายคงทำได้เพียงตั้งรับประจันหน้ากันเพื่อรอ
จังหวะที่อีกฝ่ายพลั้งเผลอ

ผู้ที่รายงานสถานการณ์คือเคนต์เอครอส ศิษย์เอกของหัวหน้านักเวท
แห่งราชสำนัก เขาชำเลื่องมองรอบตัวก่อนจะกล่าวต่อ

“หากยึดเยื้อเป็นสงครามระยะยาว ฝ่ายศัตรูจะประสบปัญหาขาดแคลนเสบียงซึ่งเป็นผลดีต่อฝ่ายเรา แต่ฝ่ายเราเองก็จะต้องเสียหายไม่น้อยเช่นกันครับ”

ในท้ายที่สุดเบรคจะเป็นผู้คว่ำชัย แต่ความเสียหายก็หนักหนาเช่นกัน

“ท่านเคานต์ คุณหมายความว่าถ้าเป็นไปได้ ควรจบศึกให้เร็วที่สุดสินะครับ”

เคานต์เอเครอสซิงก์แล้วหันไปมองผู้เอ่ยมาม

เคลนั้นเอง

“ถูกต้องครับ”

ผู้บัญชาการผู้ถือห่อผ้าประหลาดซึ่งห่อหุ้มบางสิ่งไว้มิดชิดตลอดช่วงสงคราม สายตาที่อีกฝ่ายส่งมาทำให้เคานต์เอเครอสหวนนึกถึงเรื่องราวในอดีต เขากลืนน้ำลาย พยายามกลบเกลื่อนความวิตกกังวลของตน เคลกล่าวกับเขาด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

“ออกไปก่อนเถอะครับ”

“ครับ?”

“ออกไปได้แล้วครับ”

“...อ้อ ครับ”

เคานต์เอเครอสไม่อาจเอ่ยอะไรได้อีกจึงผละออกจากกระโจม เขาซังกันไปชั่วคราวเมื่อเห็นภาพนอกกระโจม ก่อนจะก้าวเดินต่อไป

ณ ค่ายทหารของอาณาจักรเบรค

กองทัพบกของอาณาจักรโรนเองก็ตั้งมั่นอยู่ที่นั่นเช่นกัน

ทั้งยังมีกองทัพบกของอาณาจักรเฟรอนอดีตผู้ทรยศต่อ ‘พันธมิตรผู้ไร้พ่าย’ และเป็นพันธมิตรใหม่ของอาณาจักรเบรค

เคานต์เอเครอสมองดูกองกำลังอัศวินและทหารราบของอาณาจักรเฟรอนอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปมองกระโจมที่ตนเพิ่งเดินออกมา เมื่อนึกถึงเหล่าบุคคลที่อยู่ด้านในเขาก็เผลอกลืนน้ำลายอีกใหญ่

ภายในกระโจม รองหัวหน้าหน่วยอัศวินผู้นำทัพอาณาจักรเฟรอนนั่งนิ่งตัวแข็งทื่อและปิดปากเงียบสนิทไม่เอ่ยวาจาใด เขาคือคนสนิทของอัศวิน

ผู้พิทักษ์โคลเฟ เซก้า และหลังจากที่โคลเฟผู้เป็นหัวหน้าหน่วยหายตัวไป ดยุกไรค์ เซก้า ก็ได้มอบหมายให้เซก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำแทน แม้ตำแหน่งอย่างเป็นทางการของเขายังคงเป็นรองหัวหน้าหน่วยก็ตาม

ชายหนุ่มจิตใจท้อสยตไปยังที่ว่างเบื้องหน้า เพื่อหลีกเลี่ยงการสบตา กับเคลผู้ซึ่งกำลังนั่งไขว่ห้างและมองตนจากบนที่นั่งประธาน

“ทะ...ท่านยังมีชีวิตอยู่หรือครับ”

เขานึกถึงความตกตะลึงยามได้พบกับโคลเฟ เซก้า เจ้านายซึ่งนั่ง รดเย็นนั้นดูซบผอมไร้เรี่ยวแรง ทว่ายังคงความเจ้าเล่ห์แพรวพราวไว้เช่นเคย

“จงปฏิบัติตามคำสั่งของท่านผู้นั้น”

“ครับ?”

“ท่านเคล เฮนิทส...ท่านผู้นั้นอยู่เหนือกว่าฉัน”

โคลเฟ เซก้า คือนุรุษผู้พร้อมจะสังหารลูกน้องของตนได้โดยไม่ลังเล และหน้าที่ของรองหัวหน้าหน่วยอัศวินผู้นี้ก็คือการคอยเก็บกวาดเรื่องวุ่นวาย ให้ชายผู้ปรารถนาจะสร้างตำนานคนนั้นมาโดยตลอด ดังนั้นเขาจึงไม่เคย พลาดที่จะสังเกตเห็นทั้งความหวาดผวาและความปิติยินดีที่ฉายชัดอยู่บน ใบหน้าของโคลเฟ เซก้า

และด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงหวาดกลัวเคล เฮนิทส ชายผู้ทำให้โคลเฟ เซก้า คนนั้นกลายเป็นคนเสียสติไปโดยสมบูรณ์

ทันใดนั้น เสียงของโรซาลินก็ดังก้องในกระโถมที่มีคนอยู่เพียงไม่กี่คน

“ลอร์ดเคล คุณจะทำอย่างไรต่อไปคะ”

“ต้องจับศึกโดยเร็วที่สุดครับ”

เคลไม่คิดจะลากสงครามให้ยืดยาว

“อีกไม่นานคนของอาณาจักรโรนจะมาถึง”

คนจากอาณาจักรโรนที่องค์รัชทายาทอัลเบลส่งมากำลังจะมาถึงในไม่ช้า พันธมิตรผู้ไร้พ่ายมุ่งหวังจะทำสงครามระยะยาว อาณาจักรเบรคเอง ก็ได้เปรียบหากสงครามยืดเยื้อ เพราะมีโอกาสชนะสูง

ทว่าการลากยาวสงครามจนเกิดความเสียหายสะสมนั้นไม่ใช่นิสัย ของเคล ขณะที่เขากำลังจะเอ่ยปากกับผู้ที่จับจ้องมา เสียงความเคลื่อนไหว

จากนอกกระโจมก็ดังขึ้นก่อน

“อ้อ ดูเหมือนคนขององค์กรฯจะมาถึงแล้ว”

สำหรับภารกิจครั้งนี้ อัลเบลได้ตกลงจะส่งลูกน้องคนสนิทมา นี่เป็นข้อตกลงที่มีขึ้นตั้งแต่ก่อนเปิดศึก เคลลู่ขึ้นต้อนรับแขกผู้มาใหม่เมื่อเห็น ม่านกระโจมเปิดออก

ครีต ครีต

หว่ากลับมีเสียงแปลกๆ ดังขึ้น เคลชะงัก

ทำไมถึงมีเสียงล่อด้วยล่ะ

ม่านทางเข้ากระโจมเปิดออก เผยให้เห็นร่างของคนสองคน

“ไม่ละ ทำไม...”

ขณะที่เคลเปลอพุดออกมาด้วยความงุนงง ผู้ที่เดินนำหน้ามาก็แย้มยิ้ม สดใสแล้วตอบ

“ฉันคิดว่าถ้ามาเองคงจะเร็วกว่านะสิ”

อัลเบล ครอสแมน เขาแย้มรอยยิ้มตามแบบฉบับเจ้าชายอันเป็นเอกลักษณ์ของตน พร้อมกับก้าวเข้ามาในกระโจม

ครีต ครีต เสียงล่อหมุนดังมาจากเบื้องหลังอัลเบล

“ที่จริงแล้วเพราะฉันพบคุณลึกลับที่สุดๆ มาด้วยนะ ฉันเลยคิดว่าให้ตัวเองเป็นจุดสนใจคงจะดีกว่า”

อัลเบล ครอสแมน เป็นคนที่รอบคอบไม่แพ้เคล ในเมื่อศัตรูแข็งแกร่ง เขาจึงนำผู้ที่จะเป็นอาวุธลับมาด้วย แม้จะต้องใช้วงเวทเคลื่อนย้ายหลายครั้ง แต่เขาก็พอใจอย่างยิ่ง

ครีต ครีต

ลอร์ดเซ็นเคลื่อนเข้ามาพร้อมกับคนผู้หนึ่ง ชายผู้นั้นถอดชุดคลุม ออกเมื่อม่านทางเข้ากระโจมถูกปิดลงและบบังทศนียภาพภายนอก

“ท่านหัวหน้า!”

อัศวินแห่งแฟรอนคุกเข่าลงทันทีที่ได้เห็นใบหน้าโคลเฟ เชก้า ผู้เป็น นายของตน

โคลเฟ เชก้า การปรากฏตัวของเขาทำให้โรซาลีนชะงักไปชั่วขณะ

เธอเริ่มพินิจพิจารณาชายผู้นั้น ชายผู้เคยพ่ายแพ้ในศึกที่อาณาเขตเฮนิทูลถึงกระนั้น เขาก็ยังเป็นถึงซอร์ดมาสเตอร์และผู้นำที่แข็งแกร่งของหน่วยอัศวิน

ผู้เป็นดั่งสัญลักษณ์ของอัศวินในอุดมคติ ดังนั้นแม้จะเป็นพันธมิตรกันแล้ว โรซาลินก็ยังคงอดที่จะระแวงระวังไม่ได้ เพราะเคยเห็นอีกฝ่ายจากที่ไกลๆ เท่านั้น

และในตอนนั้นเอง โคลเฟ เซก้า ผู้โยนชุดคลุมทิ้งก็ประสานมือเข้าด้วยกันพลางยิ้มรอยยิ้มสดใส

“...ท่านเคล!”

น้ำเสียงเปี่ยมด้วยความยินดีปรีดา

“...เอ๊ะ?”

โรซาลินรู้สึกได้ถึงความผิดปกติ แน่نونว่าอัลเบล ครอสแมนก็เช่นกัน เขาไม่เคยเห็นภาพที่โคลเฟ เซก้า อยู่กับเคลมาก่อน

“...อะไรกัน?”

แต่เคลกลับทำเป็นไม่สนใจปฏิกิริยาของทั้งสอง เขาชี้แผนที่ที่วางอยู่ในกระโถมผู้บัญชาการ นิ้วของเขาชี้ไปยังอัลโกซานและนอร์แลนด์ที่ละแห่ง

“นอร์แลนด์และอัลโกซาน”

ในตอนนี ทั้งสองอาณาจักรได้รวบรวมกำลังรบจำนวนมากมายังหุบเขามรณะแล้ว

นั่นคือจุดที่เขาจะใช้ประโยชน์ได้

เคลนึกถึงคำพูดของโรซาลิน

“ผู้ต้องการยอมจำนน จงฉีกธงทิ้งซะ!”

อีกไม่นานอัลโกซานและนอร์แลนด์ก็จะฉีกธง

“พวกเราจะบุกสองอาณาจักรนี้”

“ยังไงคะ—”

ขณะโรซาลินแสดงความสงสัย เคลก็มองไปยังโคลเฟ เซก้า

“อัศวินผู้พิทักษ์ โปรดบอกพิภักดิ์พระราชวังของทั้งสองอาณาจักรที่แฟรอนมีอยู่ด้วยครับ”

พิภักดิ์พระราชวัง

สีหน้าของโรซาลินเปลี่ยนไป พร้อมกันนั้น องค์รัชทายาทอัลเบล ก็แหม่ยิ้ม

พันธมิตรผู้ไร้พ่ายคงจะจับตามองกองกำลังของฝ่ายเคลซึ่งประจำการ อยู่ในหุบเขามรณะขณะเตรียมการรบระยะยาว และในระหว่างนั้น เคล อาณาจักรโรน และอาณาจักรเบรคก็จะมีมุ่งเป้าไปยังการตลบหลังศัตรู

“เราจะไปเอาหนังสือสัญญายอมจำนนกัน”

‘ยอมจำนน’ คำพูดที่หลุดออกมาจากปากเคลทำให้บรรยากาศใน กระโหลกคึกคักขึ้น

พร้อมกันนั้น ความเงียบก็เข้าปกคลุม ในหัวของแต่ละคนต่างก็ กำลังวางแผนสำหรับอนาคตกันอย่างวุ่นวาย

ในชั่วขณะนั้นเองที่ความเงียบถูกทำลาย น้ำเสียงที่เจือด้วยความปิติ ยินดีดังก้อง

“ครับ ท่านเคล ท่านช่างยอดเยี่ยมเหลือเกิน”

เสียงที่ฟังดูเหมือนปกติแต่ขณะเดียวกันก็ดูพื้นเพือนของโคลเฟดั่งขึ้น อย่างสงบ

“สมกับเป็นวีรบุรุษและผู้ที่สืบทอดตำนานจริง ๆ ครับ”

บ้าเอ๊ย ไอ้คนเสียสติ!

เคลทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ให้กับสายตาของโรซาลินและอัลเบลที่มองมา แวดตาของเชื้อพระวงศ์ทั้งสองดูขุ่นมัวและแปลกชอบกล แต่เขาก็ยังคง ตื้อดิ่งไม่ยอมสบตาจนถึงที่สุดพร้อมกับเอ่ยปากพูด

“ถล่มวังของพวกมันสักแห่งสองแห่งง่าย ๆ แค่นั้นก็น่าจะพอแล้วครับ”

รองหัวหน้าหน่วยอัศวินเฟรอนที่ฟังอยู่แทบไม่เชื่อหูตัวเอง

ถล่มวังง่าย ๆ นั้นหรอ นั่นมันเรื่องง่ายที่ไหนกัน

ทว่าเคลเพียงนึกถึงรายชื่อทีมงานที่จะส่งไปอาละวาด อาร์ช ซเวฮัน แมรี และคนอื่นๆ แค่นี้ก็เกินพอแล้ว

“รีบลงมือเถอะครับ”

“ครับ ท่านเคล เฟรอนจะช่วยสุดความสามารถเลยครับ”

เคลชะงักอีกครั้งเมื่อได้ยินน้ำเสียงจริงจังปราศจากแววขบขันของโคลเฟ

จากนั้นเสียงถอนหายใจของอัลเบลก็ดังขึ้น

“...พูดไม่ออกเลยแฮะ”

“เอ่อ...อืม...เป็นภาพที่แปลกใหม่ดีนะคะ”

เมื่อได้ยินเสียงของอัลเบลและโรซาลีน เคลก็ได้แต่นิ่งอึ้ง

บ้าเอ๊ย

เขาดัดสินใจว่าต้องกำจัดพวกพันธมิตรผู้ไร้พ่ายให้สิ้นซากให้รวดเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ จะได้ไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับไอ้คนเสียสติจนงูไม่กลับนั้นอีก...

ไม่ดีต่อสุขภาพจิตเลยจริง ๆ

“แต่ต่อให้มีพิกัด ในพระราชวังก็น่าจะมีการป้องกันการบุกรุกจากเวทมนตร์ภายนอกอยู่นะคะ”

โรซาลีนออกความเห็นเกี่ยวกับแผนการของเคล ต่อให้เป็นอัลโกซานและนอร์แลนด์ที่เวทมนตร์ยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร แต่เวทมนตร์รักษาความปลอดภัยขั้นพื้นฐานของพระราชวังก็น่าจะยังมีอยู่

“ยิ่งไปกว่านั้น การใช้วงเวทเคลื่อนย้ายจะทำได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากนักเวทของพระราชวังไม่ใช่หรือคะ”

ยกเว้นวงเวทเคลื่อนย้ายที่ใช้กันอย่างลับ ๆ ในพระราชวัง วงเวทเคลื่อนย้ายส่วนใหญ่ที่ใช้กันอย่างเปิดเผยนั้นถูกออกแบบโดยเน้นความปลอดภัยเป็นหลัก และจะสามารถเคลื่อนย้ายได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากนักเวทของพระราชวังเท่านั้น

เคลมองโคลเฟโดยไม่ตอบคำถามของโรซาลีน จากนั้นโคลเฟก็ตอบอย่างนิ่งเฉย

“ซื้อตัวไว้แล้วครับ”

“อะไรกัน นี่--”

โรซาลีนเกือบจะหลุดปากพูดออกมา แต่ก็ต้องหุบปากลง เพราะคำพูดของโคลเฟยังไม่จบ

“ในบรรดานักเวทที่ยังคงอยู่ในวังและไม่ได้ออกรบ แนนอนว่ามีส่วนหนึ่งที่อยู่เพื่อปกป้องเมืองหลวงครับ แต่ก็มีอีกมากที่เลือกรักษาชีวิตตัวเอง ไม่ออกไปด่านหน้า และการจะซื้อตัวคนประเภทหลังสักคนก็ไม่ใช่เรื่องยากเลย”

รอยยิ้มอันเยือกเย็นของโคลเฟ่นั้นแฝงไว้ด้วยกลิ่นอายอันเศร้าหมอง
ของอัศวินผู้พิทักษ์แห่งแดนเหนือ

“ไม่ว่าที่ไหนก็ย่อมมีคนทรยศอยู่เสมอ เช่นเดียวกับพวกที่เห็นแก่เงิน
นั้นแหละครับ”

ทว่าคำพูดที่เอื่อยออกมานั้นกลับไม่มีความทุกข์ระทมอยู่เลยแม้แต่น้อย
“และวงเวทที่เรากำลังจะไปก็ไม่ใช่วงเวทเคลื่อนย้ายที่เดินทางเข้าไปถึง
ด้านในพระราชวังโดยตรงครับ”

ก็ไหนบอกว่าพิภพพระราชวังเน่ๆ ใจ

ขณะที่คำพูดของโคลเฟทำให้โรซาลินแสดงความสงสัยขึ้นมาบนใบหน้า
อีกครั้ง โคลเฟก็ตอบอย่างนุ่มนวล

“ตั้งแต่สมัยที่เริ่มก่อตั้งพันธมิตรผู้ไร้พ่าย อาณาจักรแฟรอนก็ได้
ซื้อคฤหาสน์หลังหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้กับพระราชวังของทั้งสองอาณาจักรไว้แล้วครับ
เราปลอมตัวเป็นพ่อค้าร่ำรวยแล้วไปซื้อมันมาจากขุนนางตกอับคนหนึ่ง”

โอ้

เคลหลุดอุทานด้วยความชื่นชม

ในช่วงเริ่มต้นของพันธมิตรผู้ไร้พ่ายที่ความไว้วางใจและความร่วมมือ
เป็นสิ่งสำคัญ แฟรอนกลับวางรากฐานสำหรับการทรยศไว้ตั้งแต่ต้น

พวกนี้จะทำกับพวกเราด้วยหรือเปล่าเนี่ย

สายตาของเคลเหลือบมองอัลเบลเล็กน้อย และองค์รัชทายาทอัลเบล
ก็ตอบกลับด้วยการพยักหน้าอย่างแนบเนียน แล้วพูดกับโคลเฟเหมือนไม่มี
สิ่งใดเกิดขึ้น

“คงจะติดตั้งวงเวทเคลื่อนย้ายไว้ในคฤหาสน์นั้นสินะ”

“ถูกต้องแล้วพะย่ะค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องรีบเคลื่อนไหวให้เร็วแล้ว เราต้องแข่งกับเวลา”

เคลเห็นด้วยกับความคิดขององค์รัชทายาท

การเคลื่อนไหวครั้งนี้ต้องใช้คนให้น้อยที่สุด เพื่อไม่ให้ฝ่ายตรงข้าม
ไหวตัวทันและเปิดฉากโจมตี

แน่นอนว่าขอให้เขาและคนอื่นๆ บางคนหายไป กองกำลังที่เหลือ

ย่อมไม่ถูกศัตรูโค่นลงโดยง่าย เคลทอดสายตาไปยังหลักฐานแห่งความมั่นใจของเขา องค์กรชทายาท์อัลเบลผู้ได้รับสายตานั้นจึงทำเพียงยกไหล่

“ฉันจะคอยบัญชาการอยู่ที่นี้ก่อนก็แล้วกัน”

ต่อให้โรซาลินและเคลไม่อยู่ ก็ยังมีคนคอยบัญชาการ

อัลเบล ครอสแมน แม้จะไม่โดดเด่น แต่ก็เป็นที่รู้กันว่าฝีมือสูงกว่าระดับอัศวินชั้นกลาง เขามีคุณสมบัติเพียงพอที่เหล่าอัศวินจะยอมรับ และในฐานะเจ้าของกองพันนักเวท เขาย่อมบัญชาการนักเวทได้เช่นกัน

“ถ้าอย่างนั้นก็รีบเคลื่อนไหวกันเถอะครับ”

หัวหน้าของแต่ละฝ่ายในกระโจมเริ่มเคลื่อนไหวเพื่อทำหน้าที่ของตนเอง เคลมองโรซาลินและโคลเฟที่กำลังเตรียมตัวแล้วเดินเข้าไปหาอัลเบล

“ฝ่าบาท”

เคลตั้งใจจะกล่าวคำอำลากับองค์กรชทายาท์อัลเบลที่จะต้องอยู่ที่นี่ตามลำพังเพื่อสังเกตการณ์ศัตรู แต่เคลก็กลับต้องทำหน้าที่ไม่สบบารมณืเมื่อได้ยินคำพูดที่อีกฝ่ายเอ่ยออกมาด้วยสีหน้าสดใส

“นายนี้เที่ยวไปไหนมาไหนทั้งที่มีเลือดเต็มตัวเลยนะ โพชั่นมีไว้ทำอะไรกัน หรือว่าการสะสมโพชั่นเป็นงานอดิเรกของนาย”

สายตาของอัลเบลเลื่อนผ่านเครื่องแบบสีดำที่เประะเปื้อนคราบเลือดแห่งกรังก่อนจะไปหยุดลงที่ท่อผ้าห่มในอ้อมแขนของเคล ท่าที่อีกฝ่ายยังคงกอดมันไว้นั้นทั้งที่แขนสั่นเทาตาลอดนั้นดูผิดวิสัยอย่างยิ่ง

“ว่าแต่นาย...ในท่อผ้าห่มนั้นมันอะไรกัน”

เคลแยมยิ้มอ่อนโยน ท่าทางนั้นทำให้อัลเบลชะงัก

“ทรงสงสัยหรือพะยะค่ะ”

คำถามถูกเอ่ยออกมาอย่างสงบนิ่งและนุ่มนวล องค์กรชทายาท์ผู้แยมยิ้มสดใสตอบคำถามนั้นโดยไม่ลังเล

“ไม่เลยแม้แต่หน่อย พอเห็นหน้านายแล้วความสงสัยก็หายวับไปเลย แถมยังไม่อยากให้เห็นท่อผ้าห่มอีกด้วย ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเลยสักนิด”

“...ฝ่าบาทตรัสอะไรมากมาย”

เมื่อเห็นการปฏิเสธที่เต็มไปด้วยความจริงใจ เคลก็มองอัลเบลด้วย

ความผิดหวัง อุตุสำหะจะเล่าเรื่องมังกรให้ฟังบ้างแล้วเชียว สมกับที่เป็น
องค์กรชทายาหจริง ๆ หลีกเลี้ยงเรื่องนำปวดหัวได้อย่างน่าอัศจรรย์

องค์กรชทายาหอัลเบลยกไหลแล้วพูดด้วยความอ่อนโยนกับเคลที่จะ
ออกเดินทางในไม่ช้า

“เดินทางโดยสวัสดิภาพละ ไม่ต้องห่วงทางนี้ ถึงฉันจะอ่อนแอกว่า
ผู้แข็งแกร่งที่นี่ แต่ตำแหน่งของฉันก็สูงที่สุด จะใช้อำนาจบัญชาการที่ได้รับ
มาเป็นการชั่วคราวอย่างดีเลย”

อัลเบลพลันชะงักคำพูดของตนเมื่อสบตากับเคลที่จ้องมองมาอย่างเสียบงัน
เคลก็ยกยอนไปถึงคำพูดของราอนในอดีตในงานเลี้ยงของเหล่าทายาห
ขุนนางในเมืองหลวงของอาณาจักรโรนตอนที่เขาได้พบกับองค์กรชทายาห
อัลเบลเป็นครั้งแรก ราอนเคยกระซิบบอกเขาไว้ว่า

“หืม? แล้วมนุษย์คนนี้ก็ไม่ใช่มนุษย์ที่อ่อนแอด้วย เจ้ามนุษย์อ่อนแอ
ระวังตัวไว้ให้ดีละ ไม่อย่างนั้นนายตายแน่”

อัลเบล ครอสแมน ผู้คนต่างก็รู้กันว่าเขามีฝีมือดาบและพละกำลัง
ในระดับธรรมดาสามัญ แต่คนที่ซ่อนเร้นตัวตนความเป็นลูกเสี้ยวดาร์กเอลฟ์
มาตลอดชีวิตจะยอมเปิดเผยพลังที่แท้จริงทั้งหมดของตนออกมาง่าย ๆ จจริงหรือ

ขนาดราอนยังบอกว่าไม่อ่อนแอ แสดงว่าต้องแข็งแกร่งพอสมควร

องค์กรชทายาหอัลเบลเสียวสันหลังขึ้นมาเมื่อเห็นรอยยิ้มค่อย ๆ ปรากฏ
บนริมฝีปากของเคล

“กระหม่อมจะลองเชื่อดูแล้วกันพะยะค่ะ”

“...ถูกจับได้ซะแล้ว”

สีหน้าขององค์กรชทายาหผู้ยอมรับแต่โดยดีนั้นดูเจื่อนลงอย่างเห็นได้ชัด
ทว่าเคลไม่ได้ใส่ใจปฏิกิริยานั้น เขาลุกขึ้นเพื่อมุ่งหน้าไปยังจุดหมายต่อไปทันที
ถึงกระนั้นสีหน้าของเคลขณะออกจากกระโจมที่ประชุมของเหล่าหัวหน้าหน่วย
กลับดูไม่สู้ดีนัก

ทำไมถึงติดต่องไม่ได้นะ

มังกรโบราณเอลฮาเบนไม่ติดต่อมาเลย ทั้งที่ทั้งข้อความไว้แล้วแท้ ๆ
เกิดอะไรขึ้นกับเขาหรือเปล่า